WEEKBLAD

4 frank per nummer.

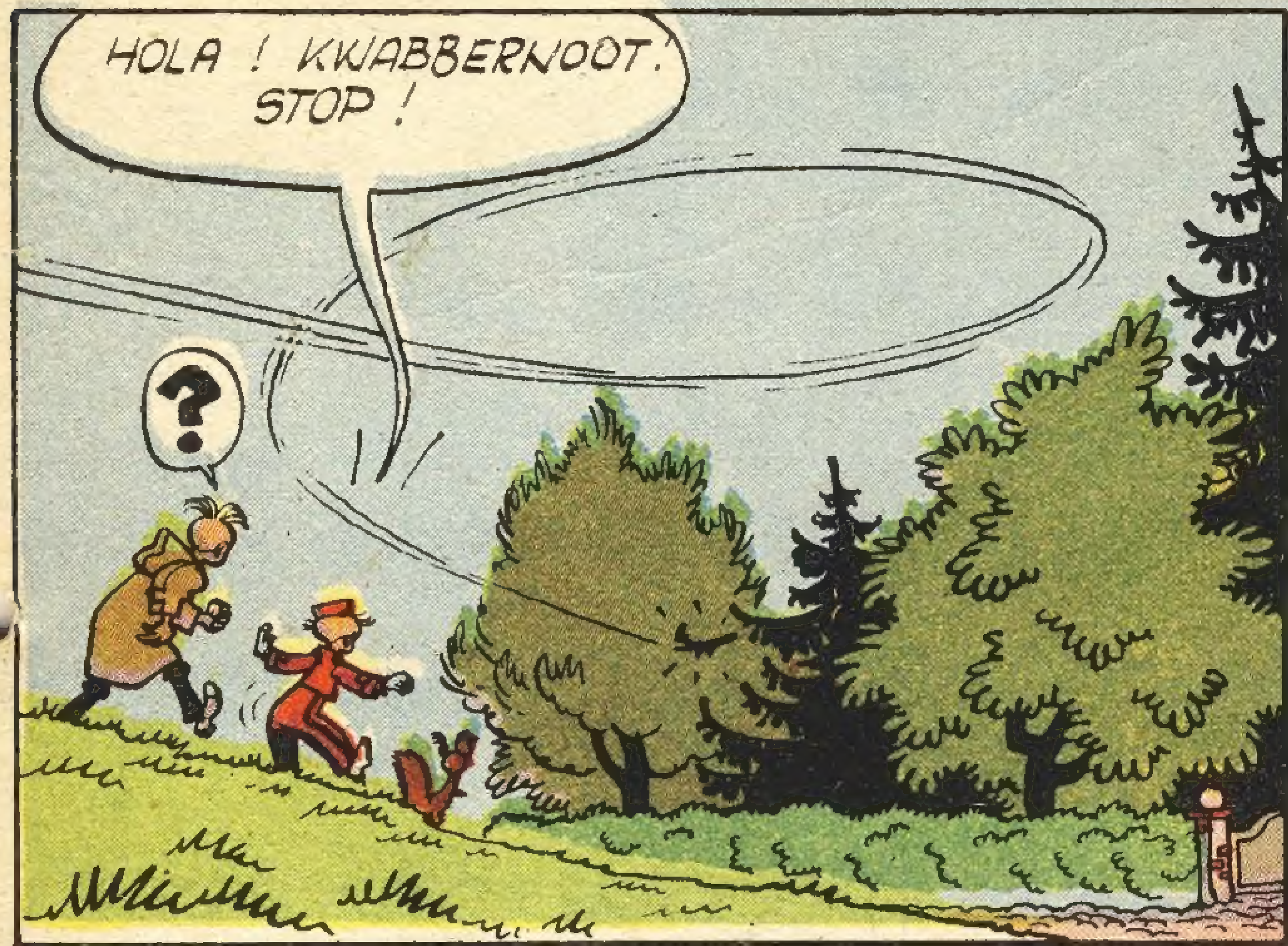

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 538. — 20 JULI 1950. — 24 BLZ.

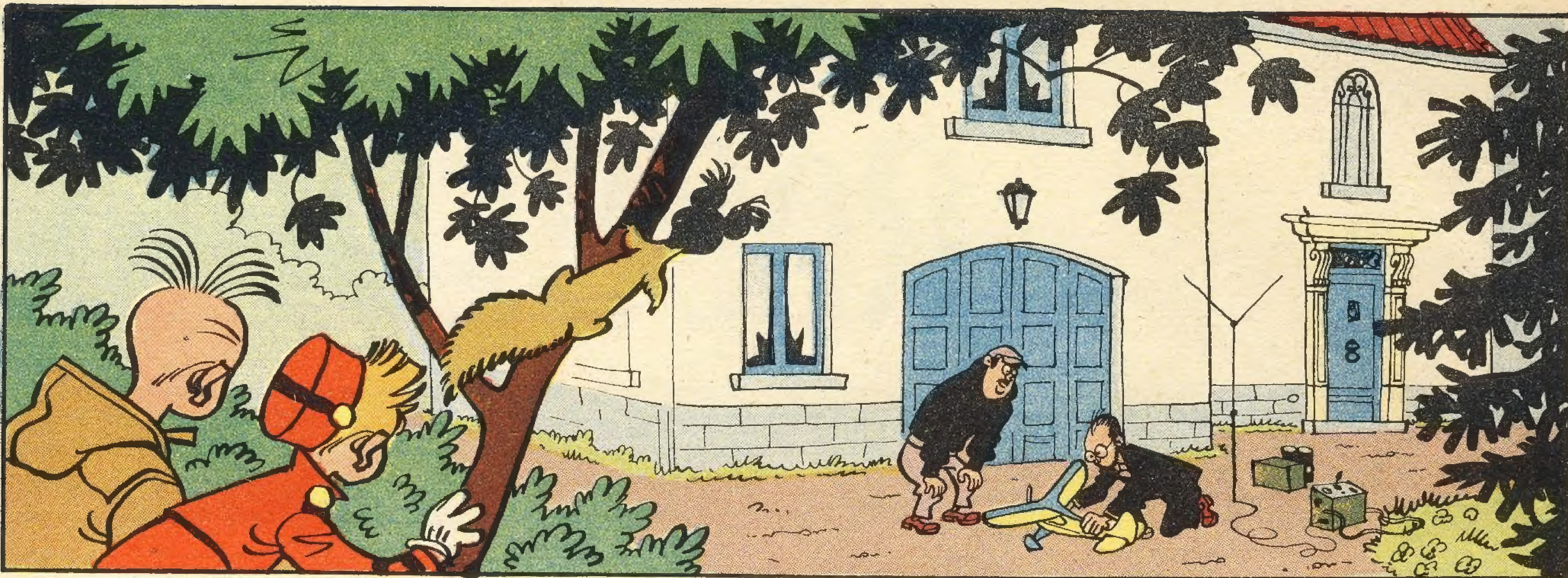

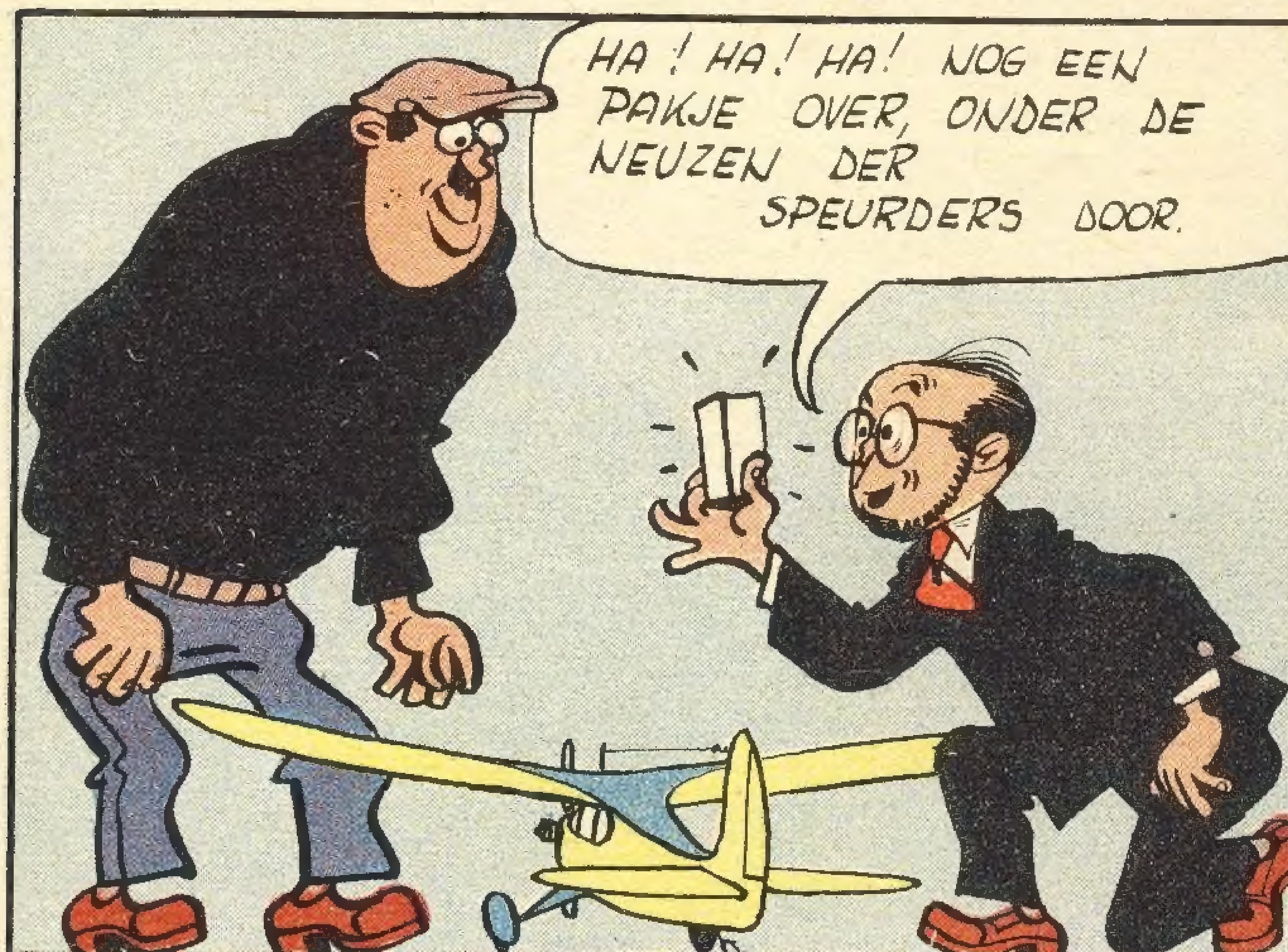

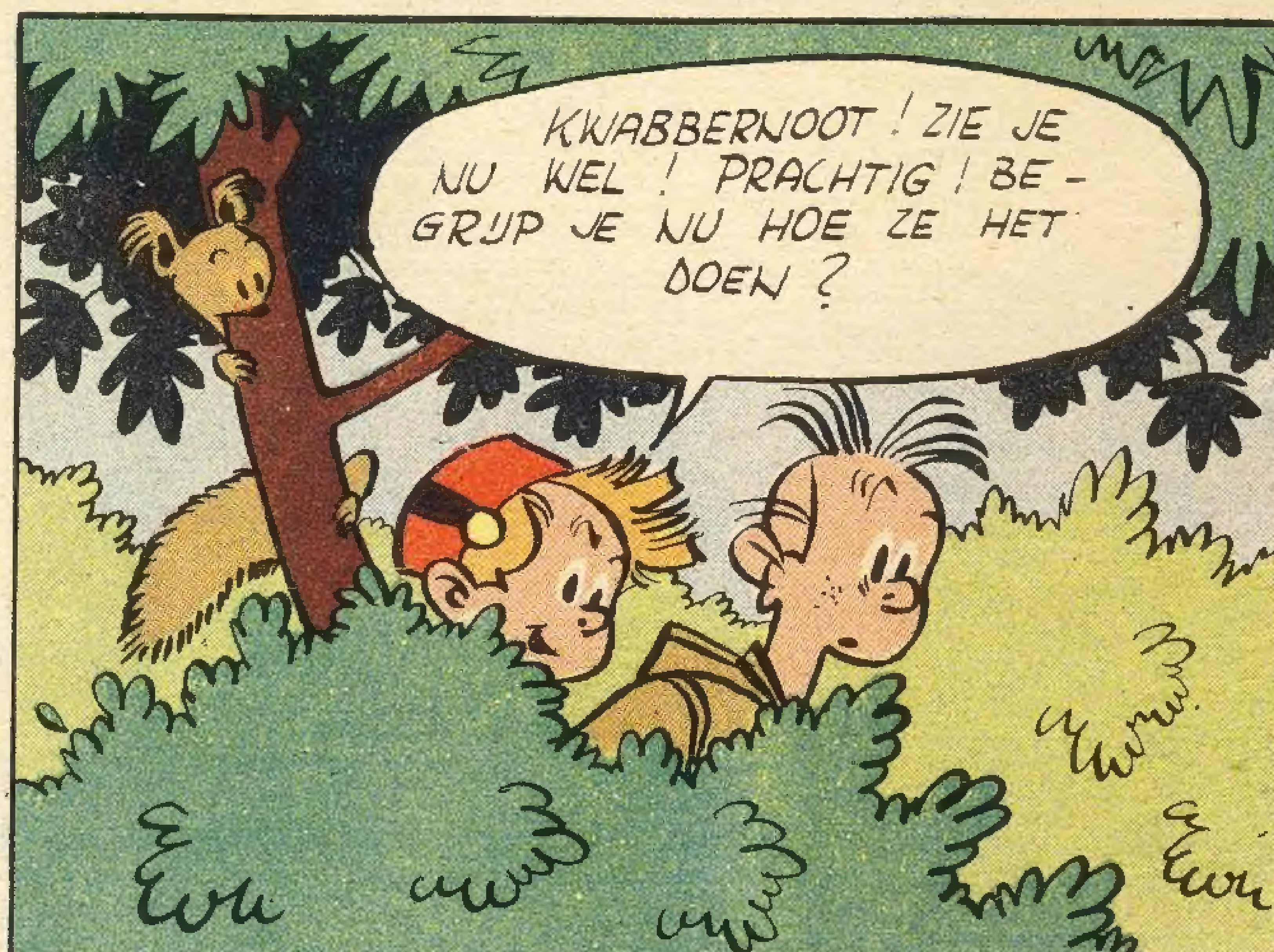

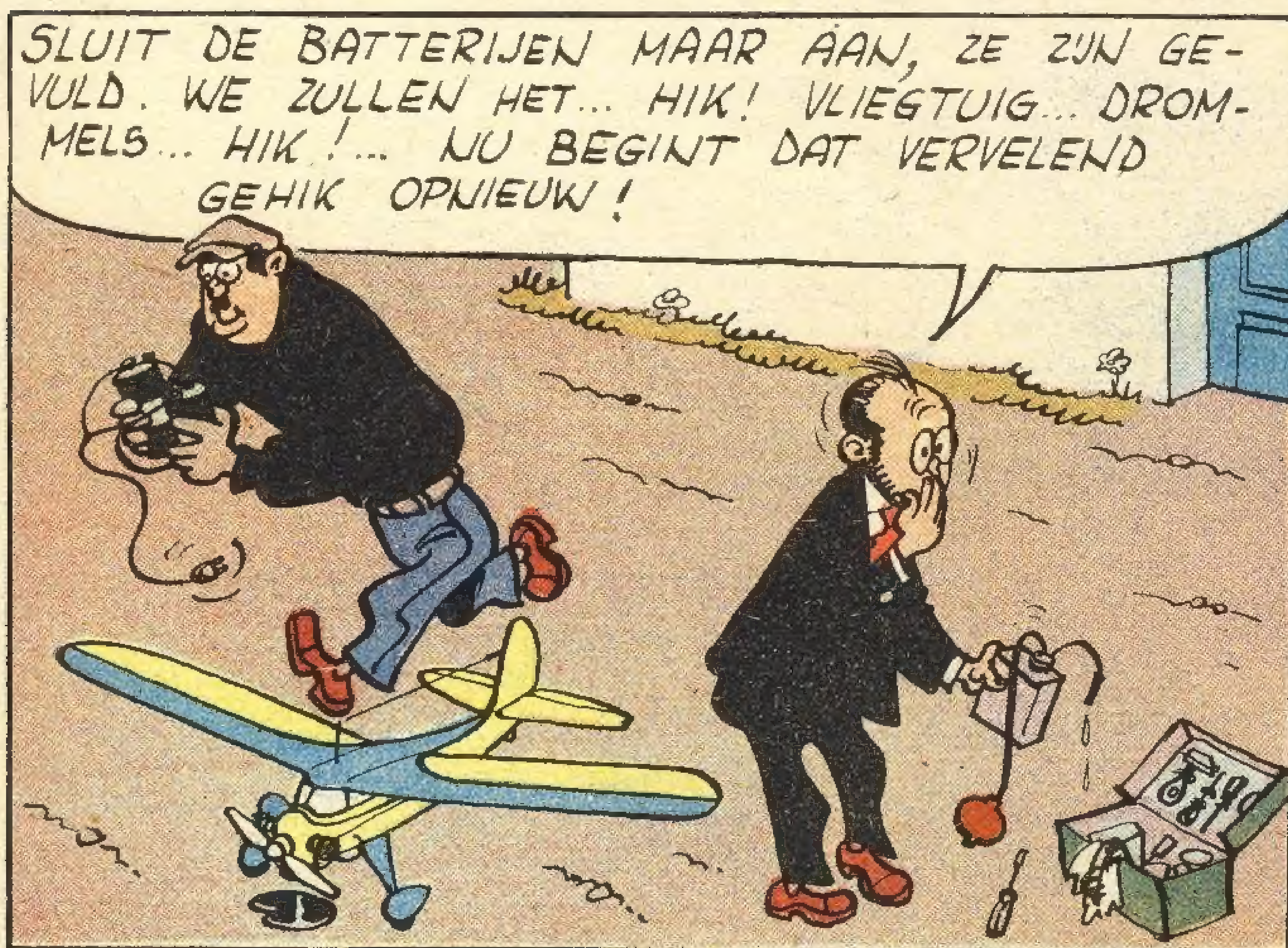

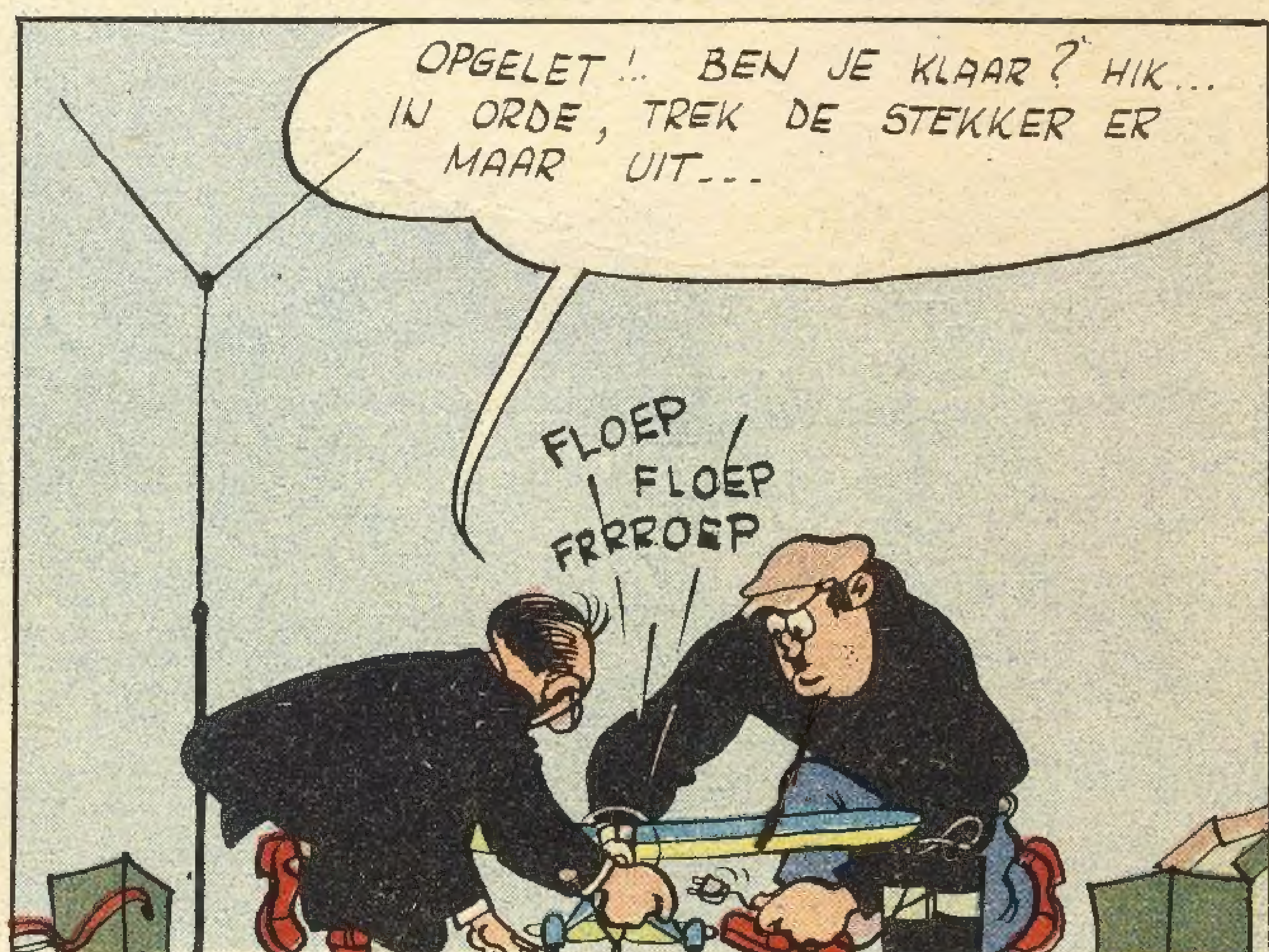

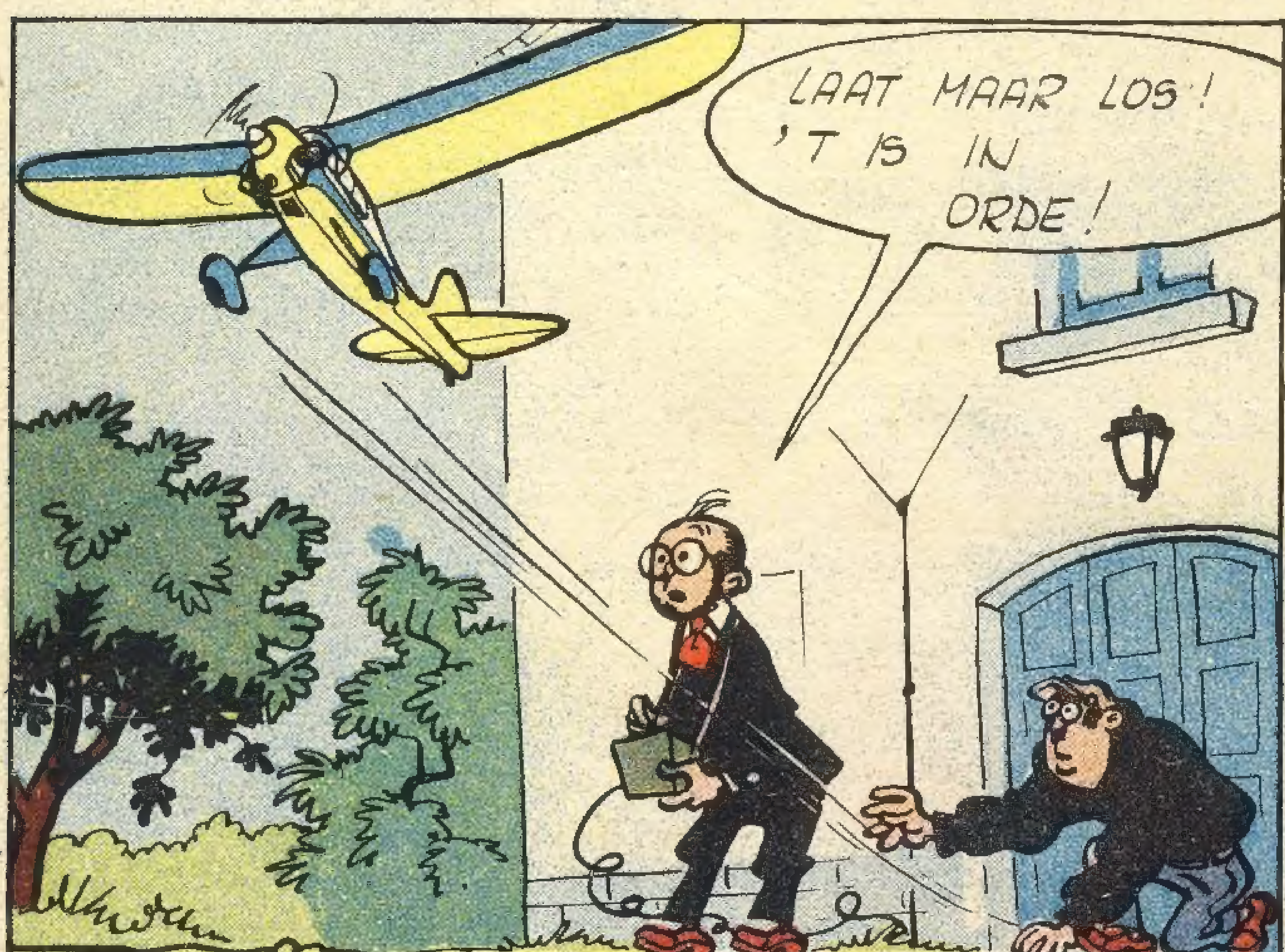

HA! HA! HA! NOG EEN PAKJE OVER, ONDER DE NEUZEN DER SPEURDERS DOOR.

KWABBERNOOT! ZIE JE NU WEL! PRACHTIG! BEGRIJP JE NU HOE ZE HET DOEN?

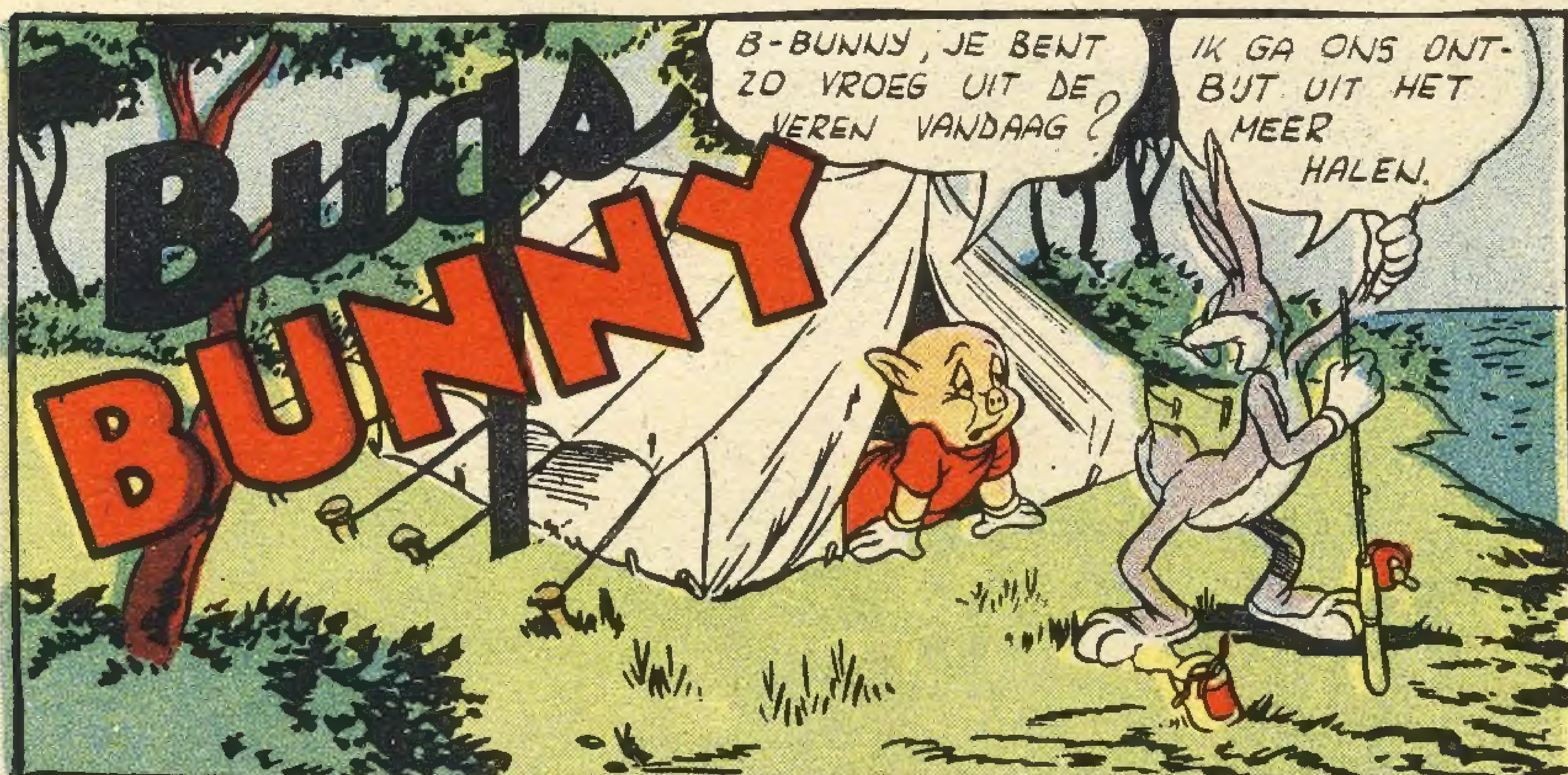

SLUIT DE BATTERIJEN MAAR AAN, ZE ZIJN GEVULD. WE ZULLEN HET... HIK! VLIEGTUIG... DROMMELS... HIK!... NU BEGINT DAT VERVELEND GEHIK OPNIEUW!

OPGELET!.. BEN JE KLAAR? HIK... IN ORDE, TREK DE STEKKER ER MAAR UIT...
FLOEP
FLOEP
FRRROEP

LAAT MAAR LOS! 'T IS IN ORDE!

WE HEBBEN GENOEG GEZIEN KWABBERNOOT! WEG VAN HIER EN TERUG NAAR DE INSPECTEUR! DIE ZAL NIET EEN BEETJE OPKIJKEN!
5

KEN JE DIE MENEER NIET? DAN MOET JE JE HAASTEN OM KENNIS MET HEM TE MAKEN, WANT ZONDER HEM ZOU JE GEEN ENKELE WEEK "ROBBEDOES" KUNNEN LEZEN. ZIJN NAAM WIL IK JE WEL VERKLAPPEN: LOUIS ROBERT... WAARAAN DIE MENEER ZIJN BEROEMDHEID TE DANKEN HEEFT VERNEEM JE WEL ALS JE AANDACHTIG 'ROBBEDOES' LEEST...
OF IK GEK GEWORDEN BEN OMDAT IK MET MIJN FIETS OVER NAGELS EN GLASSCHERVEN RIJD?
VOISTREKT NIET! MIJN BANDEN KUNNEN NIET KAPOT! IK HEB NAMELIJK BANDEN OP MIJN FIETS DIE MENEER HERZEGH UITGEVONDEN HEEFT.
LEES LIEVER WAT "ROBBEDOES" DAAROVER VERTELT OP BLZ. 19!

Bugs BUNNY
B-BUNNY, JE BENT ZO VROEG UIT DE VEREN VANDAAG?
IK GA ONS ONTBIJT UIT HET MEER HALEN.

V- VEEL GELUK.
DANK JE: JE ZULT STAAN OPKIJKEN ALS IK TERUGKOM!

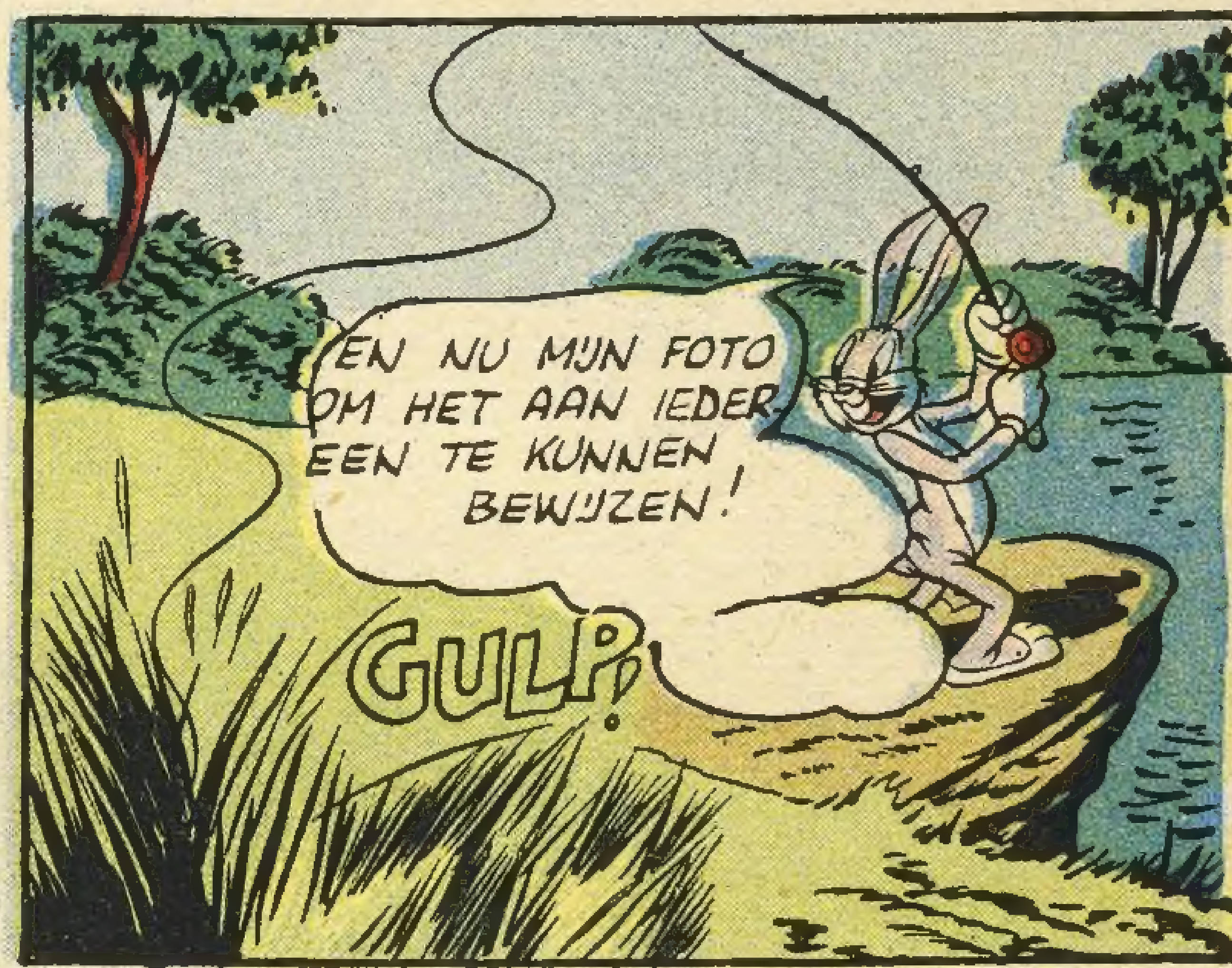

IK HEB ZO'N IDEE DAT HIER DE GROOTSTE VISSEN RONDZWEMMEN.

HE, VRIEND! WAAROM GOOI JE DIE VIS WEG?
OMDAT IK DE GROOTSTE WIL VAN HEEL HET MEER.
T. M. REG. U. S. PAT. OFF.

GOED. ALS JE HEM HEBT FOTOGRAFEER IK JE. 'T KOST MAAR EEN BRIEFJE VAN VIJFTIG!
AKKOORD. IK ZAL ER MIJN VRIENDEN MEE VERBAZEN.

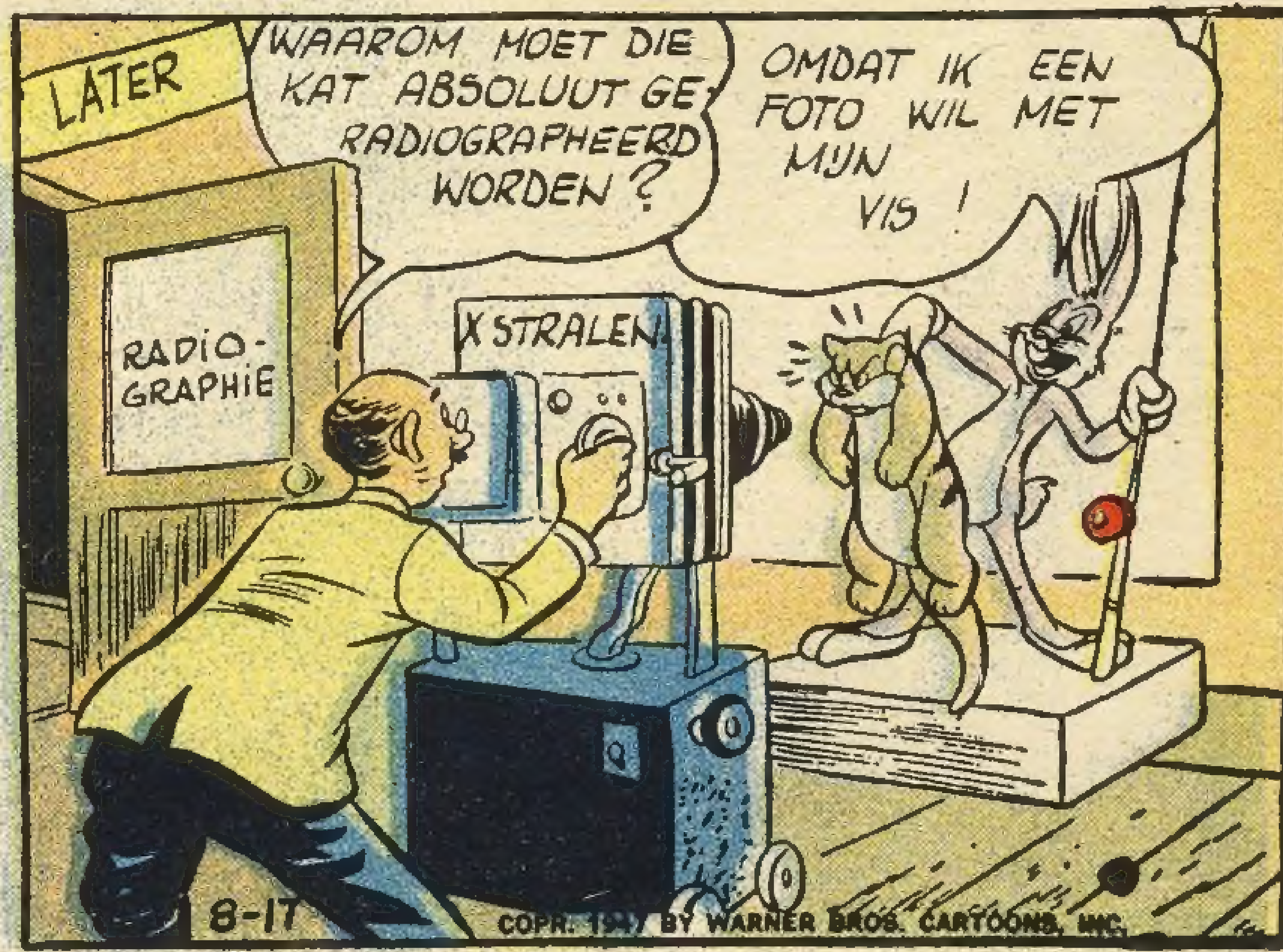

DEZE KEER KOMT ER EEN KANJER UIT!

HOERA! DE GROOTSTE VIS VAN HET MEER!

EN NU MIJN FOTO OM HET AAN IEDEREEN TE KUNNEN BEWIJZEN!
GULP!

JIJ LELIJKE DIEF! JE HEBT MIJN VIS OPGEPEUZELD. EN TOCH ZAL IK DE FOTO HEBBEN!

HEB JE EEN KAT GEVIST?
TOCH NIET, MAAR MET UW TOESTEL KAN IK NIETS AANVANGEN.

LATER
WAAROM MOET DIE KAT ABSOLUUT GERADIOGRAPHEERD WORDEN?
OMDAT IK EEN FOTO WIL MET MIJN VIS!
RADIOGRAPHIE
X STRALEN
8-17
COPR. BY WARNER BROS. CARTOONS, INC.

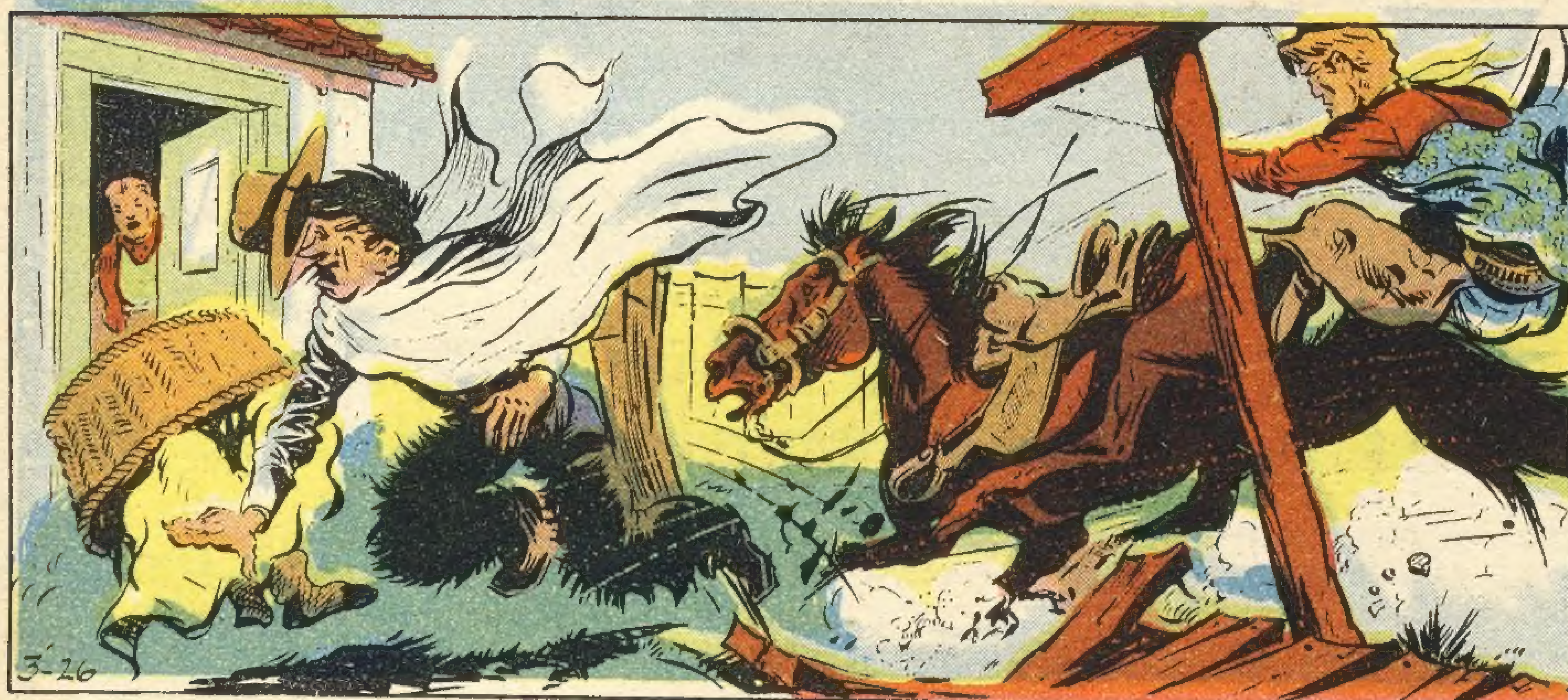

Waar komen de kaarten vandaan?

Het heeft lang geduurd voor men wist, waar de speelkaarten eigenlijk vandaan gekomen zijn. Verschillende landen eisten die eer voor zich op, onder andere: Frankrijk, Italië en Duitsland.

Een oud handschrift dat te Viterbo, in Italië, ontdekt werd, bracht de oplossing in deze veelomstreden vraag.

Geen enkel der zoëven vermelde landen kon nog aanspraak maken op de titel van « vaderland van het kaartspel ».

In het fameuze manuscript stond inderdaad te lezen dat het kaartspel in 1379 te Viterbo ingevoerd werd door de Saracenen, bij wie het « naïb » heetten.

Dus weer een uitvinding, die we aan de Arabieren te danken hebben!

In de zestiende eeuw werd het kaartspel zo druk beoefend, dat er te Parijs een bevel moest worden uitgevaardigd dat verbood tijdens de week zijn tijd met kaarten door te brengen.

Tijdens de Franse revolutie was het verboden te spreken van heer, vrouw of boer. De heer heet in het Frans namelijk koning (roi), de vrouw heet dame en de boer : valet (knecht). En de Fransen wilden de gelijkheid van alle standen en hun haat tegen het koningschap en het standenverschil tot in het kaartspel doorvoeren! De heer moest « Genie » genoemd worden, en de vrouw : « Vrijheid ».

Napoleon vond deze maatregel echter zo idioot, dat hij hem nietig verklaarde.

(36)

KORTE SAMENVATTING. — De Grote Baas van de Rode Vleugel en zijn jongens, aan boord van drie observatiejachten, zitten de Maleise Kris achterna. In de Baai van Along, die met talloze eilandjes als bezaaid is, vertraagt de jonk van de Maleise Kris plotseling haar vaart. Sampans met gewapende mannen doemen op. Onder de verbaasde ogen van de Grote Baas en zijn jongens wordt de jonk van de Maleise Kris overrompeld. Sangar is de enige overlevende van de bende. In een sampan wordt hij naar het hoofdkwartier van de geheime sekte van de Rose Olifant gebracht en in een soort tempel alleen gelaten...

Voor hem, in de verte, troonde een Boeddhabeeld, verlicht door walmende toortsen. De onbewogen Chinese god staarde met zijn dode ogen, de verpersoonlijking der eindeloze Oosterse onbewogenheid, de nieuwgekomene aan.

Heel de tempel was behangen met reusachtige gele doeken, bedekt met zwarte draken.

In het midden van de zaal stond een soort offertafel, een ruse blok steen, en daarop een olifant, uitgesneden in rose ivoor.

Sangar liep er langzaam heen. Hij kon zijn eigen ogen niet geloven. Wat een slagtand moest dat geweest zijn, waaruit die olifant gesneden was ! Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en kwam dichterbij. Zijn vingers tastten over de gladde romp van de olifant en zochten naar de voegen. Hij vond er echter geen. De olifant was wel degelijk uit één stuk.

De Maleise Kris meende een gerucht te horen en draaide zich bliksemsnel om.

De tempel was nog altijd leeg.

De rust en die beklemmende stilte begonnen op zijn zenuwen te werken. Hij was tot het uiterste gespannen en onrustig en voelde daarbij iets als een doffe angst, die aan zijn keel kneep.

— Is hier iemand ?

Zijn stem galmde na onder de hoge gewelven, doch alleen het geknetter van de toortsen antwoordde op zijn vraag.

Sangar ging op een vreemd bewerkte stoel zitten en wachtte. Hij had zijn hoofd in zijn handen laten zakken en hij bedacht met bitterheid, dat hij, wellicht de eerste keer in zijn leven, verkeerd gemanœuvreerd had. Dat hij misschien nutteloos zijn getrouwen had geslachtofferd en dat hij op die manier, in plaats van zich te ontdoen van een last, zijn lijfwacht verloren had.

— De moeilijkheden hebben geen vat op het gemoed van een sterke man.

Het was een stem, die van heel ver scheen te komen. Ze was traag en diep.

Sangar sidderde en draaide zich om. Het duurde enkele ogenblikken, voor hij zichzelf weer meester was en hij begreep heel goed dat de man,

die voor hem stond, zijn ontsteltenis had opgemerkt.

Het was Mandarijn Kong.

De mandarijn droeg een lang geel kleed, bezaaid met rode draken : het kenteken der mandarijnen van eerste klasse. Een gele kap bedekte zijn hoofd en zijn gezicht.

Misschien was hij in het gewone leven een handelaar in Hanoï of een van de hoge ambtenaren van Vietnam of zelfs van de Franse administratie...

Niemand wist het, doch hier kwam zijn ware persoonlijkheid aan het licht. Hij was de chef van de Rose Olifant. Dat wil zeggen, dat hij het bevel voerde over duizenden en duizenden aanhangers, die zich hadden aangesloten bij zijn geheime sekte. Die zich onderworpen hadden aan zijn harde en wrede wetten en die zich uitstrekten over Vietnam en een groot gedeelte van China en zelfs tot in de verste streken van Malesië en Australië, tot zelfs in de Chinese wijken der grote Amerikaanse steden.

Mandarijn Kong hield de draden bij elkaar van die reusachtige organisatie, die hij gebruikte voor de bevrijding van het gele ras.

Alleen hij kende het doel van de sekte. Geheimzinnig en onverstoorbaar, erfgenaam van de oude Chinese wijsheid, stuurde hij zijn boden uit, gaf zijn bevelen langs wegen, die de regering en de Chinese autoriteiten niet kenden. En wee hem, die hem dwarsboomde !

Een laaiend schip in Wang-Po, een koelie-opstand op een eiland, dat onder Amerikaans protectoraat stond, plotse incidenten, dat alles had geen betekenis voor de lui uit het Westen. Maar het oude China begreep, dat de Rose Olifant of een andere sekte nog eens in actie gekomen was met geheimzinnige doeleinden, die alleen de grote aanvoerders der sekten kenden.

Maar dat was niet het enig actieterrein van de Rose Olifant. Ieder lid had recht op hulp en bescherming van de sekte, als hij in moeilijkheden verkeerde. De plaatselijke vertegenwoordigers hadden dan ook opdracht, te waken over het welzijn van alle leden, die in hun gebied woonden. Ze moesten hen werk bezorgen, als ze werkloos waren en in geval van overlijden, hun weduwe en kinderen steun verlenen.

In zekere zin was Mandarijn Kong dus een weldoener van het Chinese volk, een man, die heel zijn leven in dienst gestaan had van de gemeenschap.

Voor die man stond nu de Maleise Kris.

— Het lot is me ongunstig geweest, zei Sangar, en daarom ben ik naar u toe gekomen en doe beroep op onze oude overeenkomsten.

Er viel een stilte. Ginds ver knetterden de toortsen naast het Boeddhabeeld.

Het was een beslissend ogenblik voor de Maleise Kris. De mandarijn knikte en dan sprak hij op de trage, precieuse toon van de Chinese intellectueel :

— De nobele vreemdeling heeft ons vroeger eens een kostbare dienst bewezen. De Rose Olifant had dus zekere verplichtingen tegenover hem en daarom hebben wij er ook in toegestemd, het leven te wagen van verschillende onderdanen, door het uitvoeren van de overval, waar de no-

Twee luitenants verschenen voor hun meester.

bele vreemdeling om had gevraagd... zonder zijn bedoeling trachten te begrijpen.

De Maleise Kris kende heel goed de manier, waarop een Chinees gewend was zich uit te drukken. Hij voelde dan ook best de afwijzende houding in wat de mandarijn zei. Kong gaf hem dus te verstaan, dat hij met de overval van de jonk de oude schuld had afbetaald en dat hij zich niet verplicht voelde, nog verdere diensten te bewijzen.

Niettemin drong de Maleise Kris aan :

— Ik heb een zekere tijdspanne nodig, om uit te rusten en nieuwe mannen te werven. Ik hoop, dat ik bij u een toevlucht vind, tot mijn zaken geregeld zijn.

De mandarijn wendde lichtjes z'n hoofd af en begon dan te praten, alsof de man, met wie hij sprak, niet voor hem, maar schuin tegenover hem stond. Dat gebaar betekende in de delicate Chinese beleefdheidsvormen, hoezeer de Chinees gekrenkt was door de brutale taal van de Maleise Kris.

— Een eenvoudige kamer zal tot beschikking gesteld worden van m'n hoogvereerde vriend Sangar, zolang zijn leven in gevaar is..

Met die belofte verbond de Chinees zich dus tot niets en de Maleise Kris kon ieder ogenblik opnieuw aan zijn vijanden worden overgeleverd.

— Nu wil ik graag wat rusten, zei hij.

Met een scherp glimlachje voegde hij er aan toe :

— De zeer verstandige Mandarijn Kong heeft zeker wel begrepen, dat ik niet met lege handen naar hem toe gekomen ben ! Ik bezit enkele dossiers en verschillende aanwijzingen, die de sekte van de Rose Olifant zeker grote diensten kunnen bewijzen. Misschien wil Mandarijn Kong me vanavond enkele ogenblikken toestaan, zodat we die dingen samen kunnen bespreken ?

De chef van de Rose Olifant was niet verrast en evenmin scheen hij gehaast om de dingen in ontvangst te nemen, waar de Maleise Kris over sprak. Misschien begreep hij, dat 't alleen een wanhopig manœuver was van de Maleise Kris om met de hulp van de Rose Olifant zijn vroegere macht te heroveren. Misschien zag hij onmiddellijk, dat het alleen maar bluf was en had hij al besloten, dat hij niets meer wilde te maken hebben met de Maleise Kris... Doch de Oosterse beleefdheid dwong er hem toe, zijn gast te eren, hoe hinderlijk hij ook was. Hij maakte een kleine buiging.

— Mijn appartementen liggen naast de tempel. Het zal me een vreugde zijn, er de nobele vreemdeling te ontvangen wanneer het hem belieft.

Nu was het Sangar, die zijn blik neersloeg om de zegevierende glans te verbergen, die in zijn ogen blonk.

De volgende morgen galmde de gong van de mandarijn in de stilte en twee luitenants van zijn lijfwacht verschenen voor hun meester.

Hij droeg nog steeds het gele zijden kleed en de kap, die hem helemaal omhulde. Zijn onbeweeglijke gestalte stond middenin de koude, sobere kamer.

Rustig deelde hij zijn bevelen uit en zette hen uiteen, hoe het mogelijk zou zijn, de Rode Vleugel terug te vinden en wie van de Rode Vleugel ze levend naar hem toe moesten brengen.

De luitenants begrepen, dat er een nieuwe actie op touw werd gezet tegen de « verwenste vreemdelingen » en hun ogen glinsterden van genoegen.

Op het einde van het gesprek, waagde een van hen een vraagje :

— Wat moet er gebeuren met de gevangene, die gisteren hierheen gebracht is ?

Er viel een ogenblik stilte, tenslotte verbroken door de mandarijn :

— Ik heb gisteren voor hem gezorgd. Hij zal niet meer in onze rangen verschijnen.

Geen van beide luitenants toonde ook maar de minste verbazing. Het was al vaak genoeg gebeurd, dat mannen naar het eiland Fai-Tsi-Long werden gebracht, hetzij als hoogwaardigheidsbekleders, hetzij als gevangenen, en dat er zonder omhaal « voor hen gezorgd » werd. Niemand hoorde nog ooit over hen praten. De Rose Olifant was onverbiddelijk voor verraders en... hinderlijke individuën.

(Wordt vervolgd.)

Clubnieuws

Gisteren liep ik Robbedoes tegen het lijf. Om de waarheid te zeggen, hij liep mij tegen het lijf.

— Dag, Toon, zei hij vriendelijk.

— Dag lijf ! antwoordde ik, want ik was verschrikkelijk verstrooid.

Robbedoes begon te lachen.

— Je loopt met je hoofd in de wolken ! zei hij. En ik begrijp het : je bent plannen aan het smeden.

— En of ! riep ik.

— Ben je tevreden met je nieuwe bediening ?

— Tevreden ? Zeg je tevreden ? Geestdriftig ben ik, veel meer dan geestdriftig !

— Pas op voor te veel geestdrift, waarschuwde hij me. Strovuurtjes branden gewoonlijk niet lang. Ik heb leiders en leidsters van plaatselijke clubs gekend, die laaiden gewoon van geestdrift, maar na twee weken of twee maanden lieten ze het zitten en ik kreeg nooit meer iets van hen te horen. Om een plaatselijke club te stichten is in de eerste plaats geduld en uithoudingsvermogen nodig.

— Daar liep ik juist zo diep over na te denken. Ik ben namelijk van plan, zelf een plaatselijke club te stichten. Want om de jongens en meisjes raad te kunnen geven, moet ik toch zelf eerst de moeilijkheden leren kennen, zelf ervaringen opdoen, allerlei mogelijkheden zoeken. Je begrijpt wel, wat ik bedoel.

— Zeker... zeker... Dat is geen kwaad idee... Maar dan moet je toch incognito optreden, want als Toon van « Robbedoes » zou je het om te beginnen al veel gemakkelijker hebben dan de leider van een gewone plaatselijke club. Je mag het jezelf niet te gemakkelijk maken.

Daar was ik het onmiddellijk mee eens.

Op het ogenblik ronkt mijn hoofd van plannen. Allerlei vragen verdringen zich in mijn brein. Hoe zal ik leden vinden ? Wat zullen we uitvoeren als we eenmaal met een groepje zijn ? Zal ik wel de nodige tijd vinden om me met de plaatselijke club bezig te houden ? Zal ik er niet te veel van mijn zakgeld bij inschieten ? Ben ik wel de geschikte jongen om met het nodige gezag op te treden en tevens de trouwe vriend voor iedereen te blijven ?

Ja, daar moet je allemaal aan denken, als je van plan bent, een plaatselijke club te stichten. Tijdens de volgende weken zal ik openhartig mijn belevenissen vertellen. Ik denk, dat dit zowel voor mij als voor jullie erg leerzaam zal zijn.

TOON.

OPROEP

Ons rakkeresje Liliane Jonckheere, Nieuwlandstraat 108, **Oostende**, zou graag een correspondentieclub stichten voor het verzamelen en ruilen van ansichtkaarten. Wie graag wil meedoen, schrijft haar zonder uitstel.

BRIEVENBUS

De Wesp. — Voor meer inlichtingen over de F. T.-krant moet je schrijven aan die clubleider. - Graag zal ik nog een oproep voor je club in « Robbedoes » laten afdrukken. - Met die bril moet je het niet te nauw nemen. - De Hollandse en de Belgische « Robbedoes » zijn precies dezelfde. Alleen de prijsopgave verandert. Nee, die tekeningen zijn niet van dezelfde tekenaar.

GEHEIME BOODSCHAP

—NZ 45—434P 346K— 98X4RN— X6+3 2N346 —P19C 9N63459X N+9N6Z456H3J92 S3KN0— P19C9N 634597 9N3S14X R634N79 54N2964 RM3JN 19C9 N634036 4N7963S Z —14RSCH R3KX23 JK14R14 24N7.

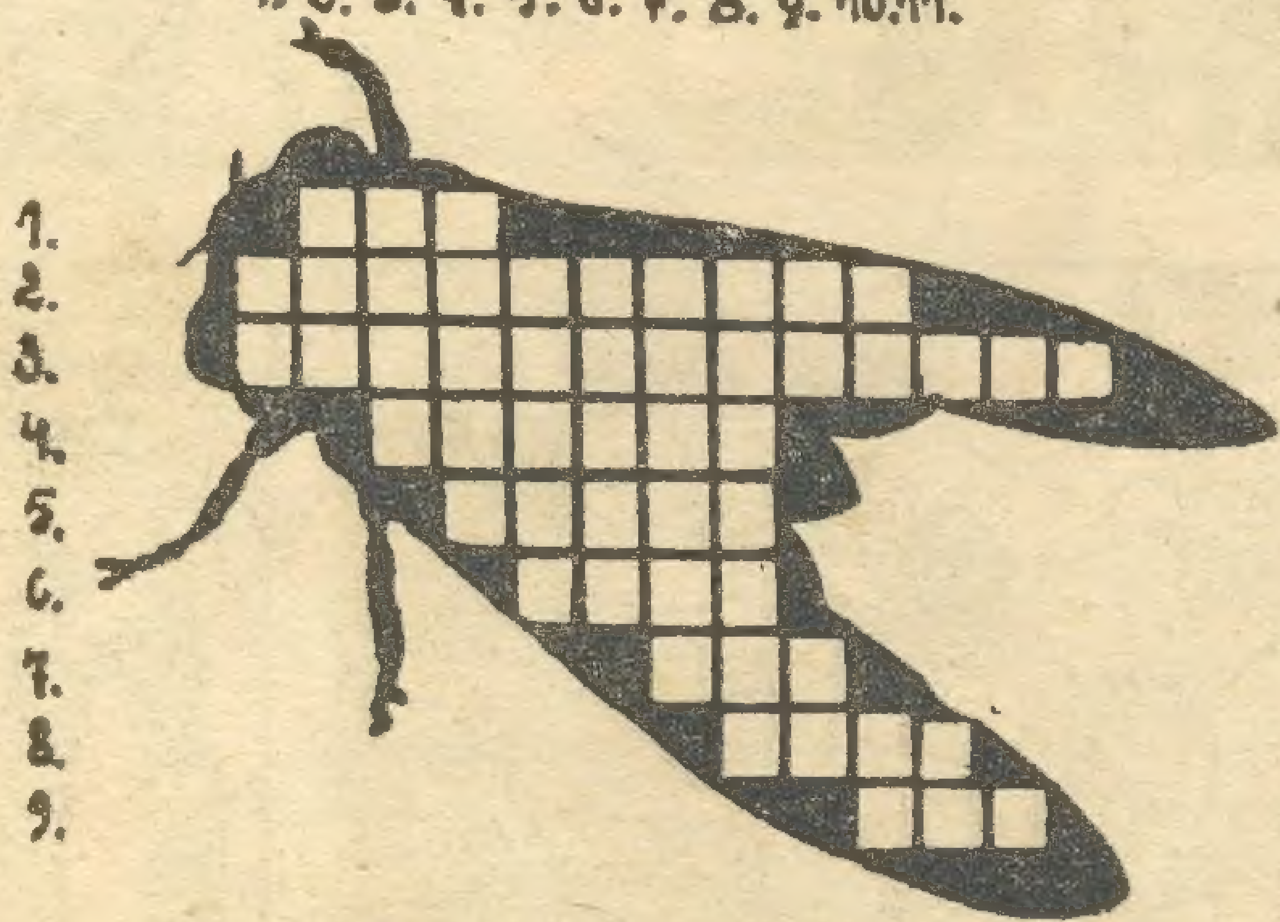
Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Klein heide meer. — 2 : Kleurendruk met olieverf. — 3 : Aardappelkever. — 4 : Sporten van een trap of ladder. — 5 : Groene erwtensoep. — 6 : Snede. — 7 : Holligheid in een muur om een beeld in te plaatsen. — 8 : Benaming. — 9 : Geitenbaard.

VERTIKAAL

1 : Amerikaanse uitdrukking voor instemming. — 2 : Insect, dat zich met het bloed van mensen en dieren voedt. — 3 : Hoornachtige verdikking der opperhuid. — 4 : Skandinavisch. — 5 : Scheidingslijn van een land. — 6 : Gissen. — 7 : Waar het bloed door loopt. — 8 : Bron. — 9 : Pers. voornaamwoord. - Uitroep om iemand te tergen. — 10 : Dubbele klinker. - Stang tussen twee wielen. — 11 : Muzieknoot.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Zadel. — 2 : Reis. — 3 : Adder. — 4 : Naam. — 5 : Kaars. — 6 : Eind.

Vertikaal. — 1 : Dra. — 2 : Eed. — 3 : Lid. — 4 : Sen. — 5 : Rak. — 6 : Aap. — 7 : Ma. — 8 : Re. — 9 : Si.

DE PATROELJE der Adelaren

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

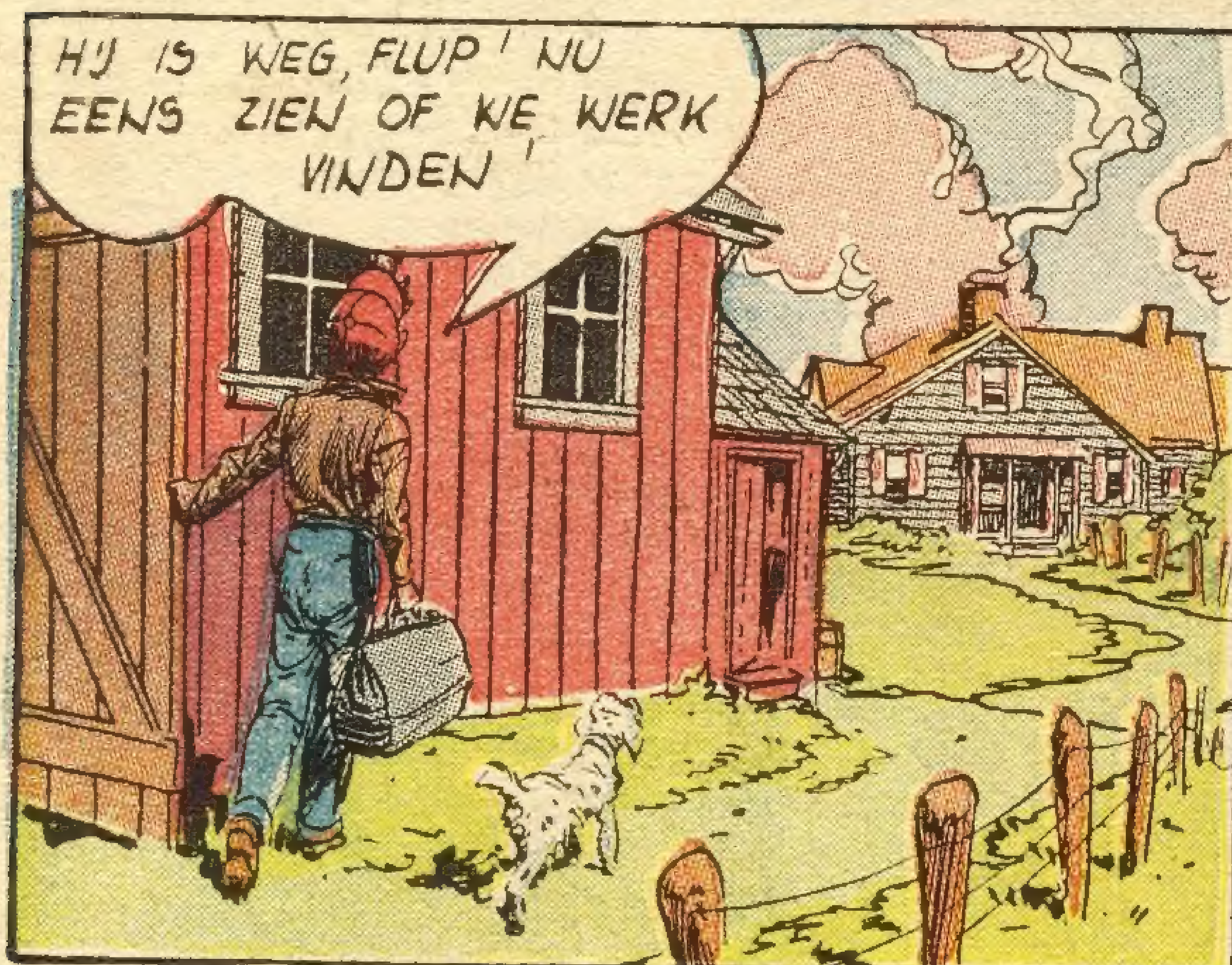

SNUFFELTJE VERTELT...

WE VLIEGEN NAAR DE MAAN?...

We zeggen soms wel : loop naar de maan, WINNETOU uit WEMMEL, maar zullen wij de maan wel ooit bereiken ? Ik antwoord : de atoomenergie schijnt hier de aangewezen kracht te zijn. Misschien dat WIJ het nog wel ooit beleven ! Een andere kwestie is intussen : hoe zal men op de maan belanden ? Zal men er als een meteoor, als een luchtsteen te pletter vallen ? Of zal men er in slagen ergens, op een veilige plaats zachtjes neer te strijken... En zullen de maanreizigers nog terugkunnen ? En als ze niet meer terugkunnen : is de maan bewoonbaar, kan een mens het daar volhouden ?

Je ziet, voordat we de definitieve stap wagen zullen er nog heel wat vraagstukken moeten opgelost worden. Naar alle waarschijnlijkheid volgens de huidige stand van het onderzoek, zou de maan voor ons niet of practisch niet bewoonbaar zijn. Waarom ?

Ten eerste omdat de maan geen, ofwel een zeer ijle dampkring heeft, en dus geen, ofwel veel te weinig zuurstof bevat. Nu kan je zeggen : nu dan bestellen ze die maar van op de aarde... maar... dat wekt weinig vertrouwen, er zou wel eens een kink in de kabel kunnen komen. En als je daar met een duikershelm en een zuurstofreservoir moet rondwandelen, eten en slapen, dan mag ik met recht zeggen dat het er practisch niet uit te houden is. En dan... kan een aardbewoner zich het leven nog voorstellen zonder... het confort van het moderne leven ? En is dat verenigbaar met zuurstofmaskers. Neen, hoor ! Geef mij maar die goede, ouwe aarde !

Maar de grootste hinderpaal is wellicht... de temperatuur ! Wij denken er allicht nooit aan dat ons zonlicht, de bron van onze warmte, door eindeloze kilometers dampkring getemperd, ja, gefilterd werd, zodat het ons, als een behaaglijke streling over de rug glijdt. Geen spraak daarvan bij Vrouwe Luna : bij gebrek aan dampkring vallen de zonnestralen er zonder boe of ba op neer. Volgens berekening van de sterrekundigen kan dat best een warmte van een paar honderd graden Celsius veroorzaken...

Onze dampkring behoedt ons echter ook tegen de ijselijke koude, die in de eindeloze ruimte moet heersen. Deze zou eveneens tot een paar honderd graden of zo ongeveer onder nul kunnen dalen. Nu moeten wij toegeven dat de « inboorlingen » der Lage Landen aan de gekste temperatuurschommelingen gewoon zijn : wij gaan vandaag wandelen in ons zomerpak, maar iedereen weet dat het best twee dagen later kan sneeuwen. Een zalig klimaat voor dokters en apothekers !

Op de maan, zo gauw de zon aan de horizont verdwenen is, overvalt je die ijselijke koude : vertel me eens, wie is daar tegen bestand ? Maar toch — en ik hou dit vol ! — zullen er eens lieden gevonden worden, waaghalzen, die alles er voor over hebben om hun « snuffelwoede », nadat ze hier alles, boven en onder, hebben doorzocht, ginder voort te zetten.

EN NU...
DE VLIEGENDE SCHOTELS ! ! !

De eerste April is reeds lang voorbij, maar toch weet Piet Kwabbernoot een onfeilbaar middel om vliegende schotels te zien : ga naar buiten, kijk even naar de zon, knijp je ogen dicht, tel, laat ons zeggen, tot honderd en kijk naar de hemel... Je ziet de ene vliegende schotel naast de andere, beweert hij. Ik zou het Piet maar niet nadoen, 't is schadelijk voor de ogen. Ik heb het tenminste nog niet geprobeerd. Nog nooit één gezien en in geen enkel ernstig boek of tijdschrift las ik een wetenschappelijk relaas over deze nieuwigheden. Nu weet ik wel, de kranten hebben er over vol gestaan... Zo was er vroeger eens een monster van Lochness ! Een geweldig zeemonster, nu zag men het hier, dan zag men het ginder. De dagbladen schreven er kolommen over vol. Ik vrees dat de vliegende schotels tot dezelfde familie behoren en dat behendige krantenlui er de stamvaders van zijn !

Niemand weet iets bepaalds over deze dingen. En mochten ze toch heus bestaan, dan zullen de lui die er de hand in hebben wel zorgen dat er niets ontijdig over uitlekt.

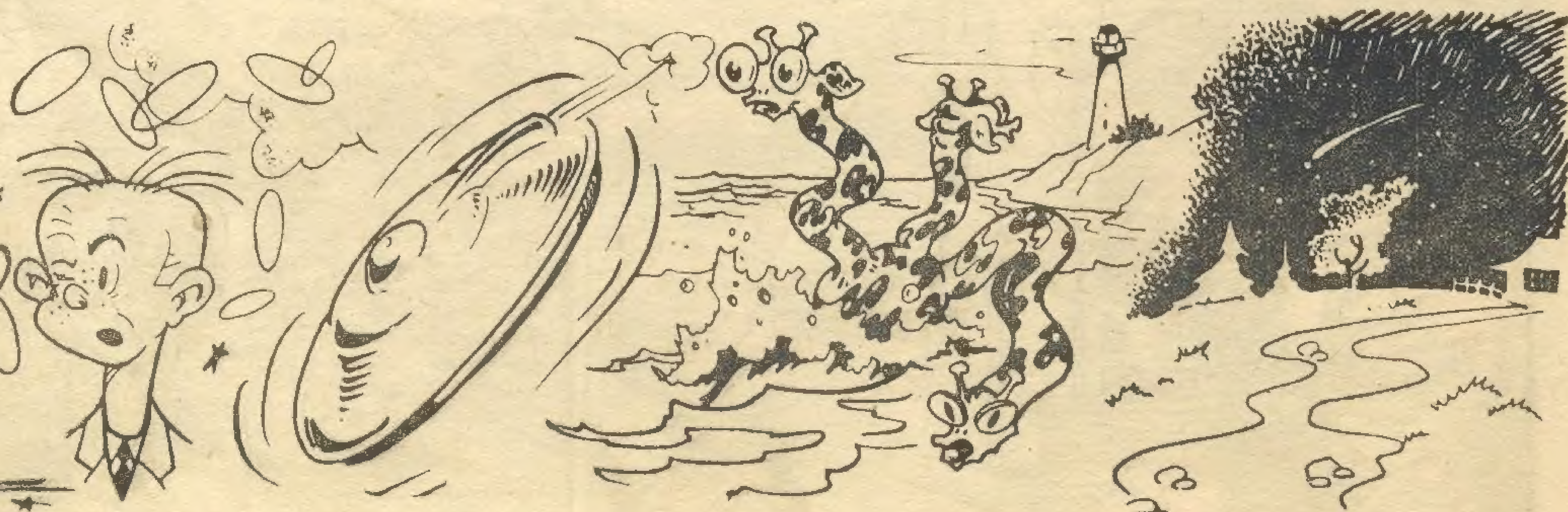
Zouden de vliegende schotels iets te maken hebben met vallende sterren ? Zouden ze... van andere hemellichamen afkomstig zijn ? Niemand die het zeggen kan... of wil ! De vergelijking met de vallende sterren is echter net zo gek ! Wat zijn vallende sterren ? Welnu, dat zijn helemaal geen sterren, maar stukjes of stukken, die misschien wel van één of ander hemellichaam afgeslingerd, plotseling in onze dampkring opdagen. Daar, door de geweldige wrijving met de lucht gloeiend worden en er door de aanwezigheid van zuurstof verbranden. Alles gebeurt op een oogwenk. Bij zomeravond wanneer wij naar die wondere sterrenhemel kijken zeggen wij : « Kijk, een ster die valt ! » omdat ons dit gloeiend meteoortje, want dat is het eigenlijk toch, als een wegschietende ster voorkomt. Zij storten dus niet neer, maar worden door hun gloeien zichtbaar en verbranden tot as.

Duidelijk ? Dan brengen we onze papiertjes maar vlug naar Sjarel de Zetter !

Tot volgende Donderdag,

Met Robbedoes vooruit en vooraan ! ! !

Je trouwe SNUFFEL.

Een Luchtvaartverzameling

Niet zo heel lang geleden spraken we met enkele jonge luchtvaartenthousiasten over het nut en de voordelen van een luchtvaartdocumentatie. Allen waren het er volledig mee eens, dat zo'n verzameling zeer nuttig en interessant is, maar dat het een tamelijk dure onderneming is, als men er tenminste iets van maken wil, dat de moeite waard is.

Toen hebben we even gevraagd, wat ze dan zoal verzamelden. Het verwonderde antwoord luidde : « Maar natuurlijk alles wat verband houdt met luchtvaart ! ». Hier zit de knoop ! Wie een luchtvaartverzameling aanlegt en zich hierbij niet beperkt of specialiseert, moet inderdaad een zeer rijk man zijn, om zijn collectie in orde en volledig te houden. Dit kunnen we gemakkelijk begrijpen, als we weten, dat grote luchtvaarttijdschriften of wetenschappelijke instellingen, boekerijen, enz., nog niet alles bijhouden. Hoe zouden wij, de gewone liefhebbers, het dan wel kunnen ? Neen, wie een overzichtelijke luchtvaartdocumentatie of verzameling wil aanleggen, moet met een beetje overleg te werk gaan. En hierin willen we onze lezers behulpzaam zijn door enkele korte bijdragen. Eerst en vooral dus, wat gaan we verzamelen ?

Hier staan we voor een overgrote keus. Men kan zich op vele gebieden specialiseren. We geven hierbij een kort lijstje van enkele takken, waartoe men zijn collectie kan beperken. Natuurlijk kan men er meer dan één nemen. Om te beginnen zouden we dit echter niet willen aanraden. Tracht liever om op één gebied zo volledig mogelijk te blijven. Dit zal al werk genoeg vragen. Hier dan ons overzicht.

VLIEGTUIGTYPEN

Een zeer aantrekkelijke tak. Alles over alle vliegtuigtypen verzamelen is echter ook onbegonnen werk. Beperk u b. v. tot een afbeelding en (of) maatschets, enkele der bizonderste gegevens, een kort geschiedkundig overzicht. Dit zal reeds stof genoeg geven. Ook kan je b. v. alleen foto's of maatschetsen verzamelen. Om even een gedachte te geven van wat dit worden kan : er zijn tot op heden zeer ruw geschat en de verschillende modellen van een toestel niet meegerekend (dus b. v. Spitfire maar als één type beschouwen) gemakkelijk een 10.000 — we zeggen tien duizend — verschillende vliegtuigtypen gebouwd. Dan spreken we nog niet eens van de ontwerpen, die het nooit verder dan de tekenplank gebracht hebben.

VLIEGTUIGMOTOREN

Hier geldt hetzelfde als voor de typen. Er zijn er natuurlijk heel wat minder, maar de aard van te verzamelen gegevens is dan weer anders. Deze specialiteit is voor meer technisch aangelegde liefhebbers. Kan ook mensen interesseren, die wel iets voor de techniek voelen, zonder daarom speciaal luchtvaartenthousiast te zijn.

GESCHIEDENIS

Bedoeld wordt natuurlijk luchtvaartgeschiedenis. Hierbij beperkt men zich best tot één enkel land. Men kan ook onderwerpen nemen als records, internationale wedstrijden, enz. Men kan zich ook specialiseren in de geschiedenis van een bepaalde periode, een bepaald jaar, enz. Ook de levensbeschrijvingen en portretten van luchtvaart-beroemdheden horen in dit vakje thuis.

LANDEN

Hier gaat het er om, alles te verzamelen wat de luchtvaart in een bepaald land betreft. Dus typen, geschiedenis, luchtlijnen, luchtmacht, enz. Is een tamelijk zwaar onderwerp. Wie dit aanpakt, moet er zich absoluut van onthouden, ook maar iets anders te verzamelen. Zoniet zal hij erg onvolledig blijven.

LUCHTLIJNEN

De liefhebbers van deze tak verzamelen alles omtrent de geschiedenis, de uitrusting, de gevlogen trajecten, enz. van één of meer luchtlijnen. Zeer interessant onderwerp en waarin men tot een grote volledigheid kan geraken, voor zover echter men niet te ver wil gaan, en zich tot één of twee lijnen beperkt.

LUCHTMACHTEN

Hier gaat het om het bijeenbrengen van gegevens omtrent de geschiedenis, de inrichting, de uitrusting, enz., van een bepaalde luchtmacht. Is een tamelijk gevaarlijk onderwerp, daar men hier op het terrein van militaire inlichtingen komt. Men moet verantwoordelijkheidsgevoel genoeg bezitten om in te zien, hoe ver men mag gaan om bepaalde inlichtingen te bekomen. Blijft niettemin erg interessant.

REGISTRATIES

We onderscheiden hier twee mogelijkheden : burgerlijke registraties en militaire registraties. Wat de eerste betreft, is het niet zo heel moeilijk, materiaal te verzamelen. Men kan zijn keuze doen tussen de verschillende landen, maar beperkt zich hier best tot één enkel land, bizonder voor de grotere staten. Het gebied der registraties is inderdaad ruimer dan we op het eerste zicht zouden denken. Voor de militaire registraties is het al zeer moeilijk, volledigheid na te streven. Hier geldt zowat hetzelfde als wat we voor « Luchtmachten » hebben gezegd. In de meeste gevallen zal men er zich toe moeten beperken, af te schrijven wat men in tijdschriften of boeken kan vinden, en dit volgens een bepaalde orde bijeen te brengen.

TECHNIEK

Zeer uitgebreid en tamelijk zwaar onderwerp. Zonder een, zij het dan zeer algemene technische opleiding of elementaire kennis, zal men het hierin nooit ver brengen. Is bizonder geschikt voor hen, die op een technische of vakschool zijn of de loopbaan van technieker of ingenieur willen kiezen.

MODELBOUW

Over het algemeen gaat het verzamelen van gegevens, plannen, boeken, enz., over modelvliegtuigen samen met het bouwen ervan. Daar het hier dan niet meer gaat om een zuivere verzameling, gaan we er niet verder op in. Iets anders is het verzamelen van schaalmodellen van bestaande vliegtuigen. Hier komt men dan echter op het gebied van de verzameling der vliegtuigtypen.

We zullen het voorlopig bij deze reeks onderwerpen laten. De meesten, die een verzameling willen aanleggen, zullen er wel hun gading vinden. Als we dan weten, wat we gaan verzamelen, zullen we een volgende maal zien hoe we te werk moeten gaan.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE

Lockheed Constellation 749

Een der meest gebruikte verkeersvliegtuigen. Is in dienst bij 12 der meest bekende luchtlijnen. Er zijn er reeds meer dan 200 gebouwd. Reeds vijfmaal werd het gewicht verhoogd. Spanwijdte 37,49 m. Totaal gewicht 47.670 Kgr. Kruissnelheid 515 Km.-u. Passagiers 43.

(Maatschets Copyright Aeronautics.)

De Vliegende Tijgers

In verband met het verhaal over « De Vliegende Tijgers, dat nu al enkele tijd in « Robbedoes » verschijnt, is het misschien wel interessant, het kenteken van die Groep te kennen.

We voegen hierbij dan ook een afbeelding van dit kenteken. Het werd ontworpen in

de studio van de bekende tekenfilm-kunstenaar Walt Disney. Een gouden reproductie van dit kenteken werd door Maarschalk Tchiang-Kai-Chek geschonken aan de families van de Amerikanen, die als lid van de « Vliegende Tijgers » in China zijn gevallen.

Vragenbus

Red Ryder 29.471. — 1) We moeten er nogmaals aan herinneren, beste Ryder, dat Robbedoes geen bouwdozen, plannen of bouwmateriaal voor modelvliegtuigen verkoopt. Wanneer u echter nog eens naar Antwerpen komt, kan je daar zulke winkels vinden. De adressen van deze winkels gaven we reeds vroeger in de Vragenbus. Sla je oudere Robbedoesnummers nog maar eens na. - 2) Robbedoes verkoopt ook geen luchtvaartboeken. - 3) Het derde vraagje « Hoe een vliegveld er uit ziet ? » begrijpen we niet goed. Wat bedoel je hiermee ?

L. V. Z. Mechelen. — Indien ge de gevraagde adressen wenst om documentatie te vragen (b. v. foto's), zouden we je aanraden rechtstreeks naar de fabrieken zelf te schrijven. De agenten in kwestie zullen u denkelijk niets kunnen zenden, of wellicht niet antwoorden op je aanvraag. Voor zover we weten, bestaat er in België geen firma, die zich belast met de verkoop van maatschetsen. Indien je deze wenst voor je documentatie, dan vind je er al heel wat in ons « Maatschetsenhoekje ».

Vlieger BOB.

De Zwarte Draak

MO PROBEERT DE MOI'S AAN ZIJN KANT TE KRIJGEN EN MET HUN HULP DE AMERIKANEN IN EEN VAL TE LOKKEN.

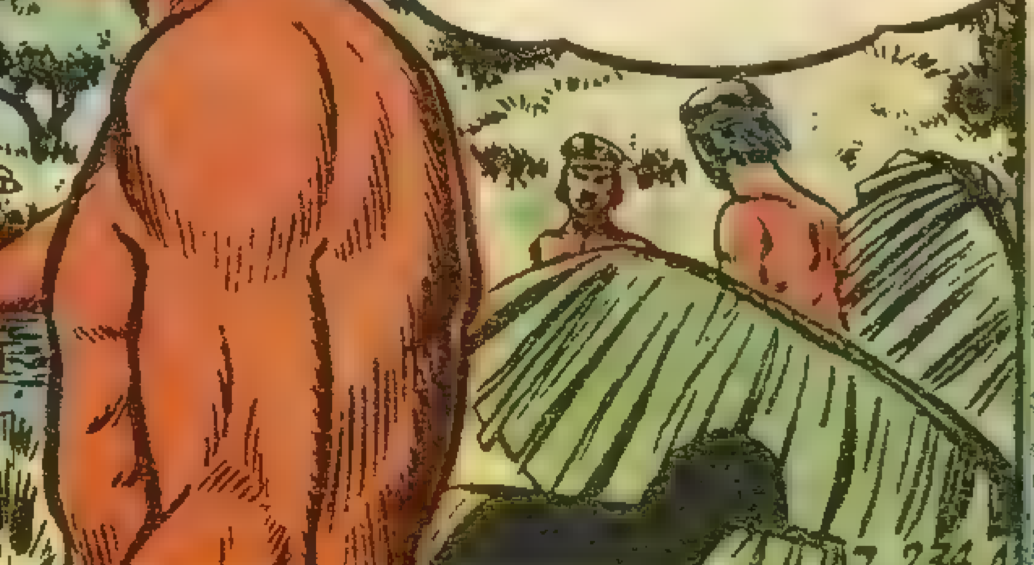

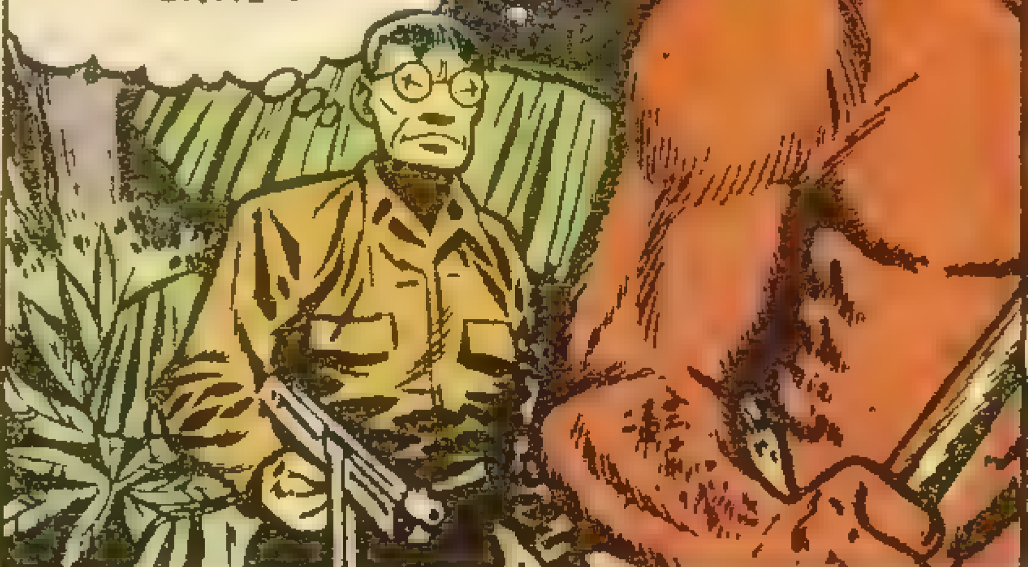

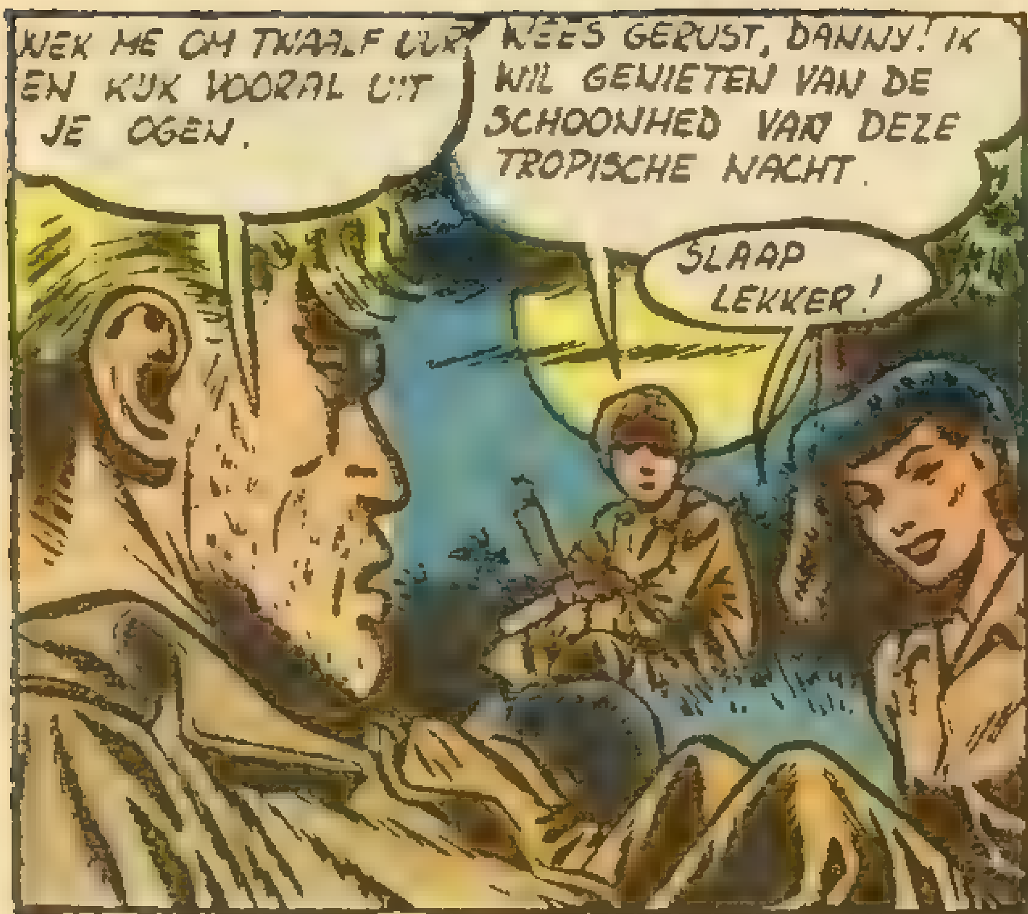

WEK ME OM TWAALF UUR EN KIJK VOORAL UIT JE OGEN.
WEES GERUST, DANNY! IK WIL GENIETEN VAN DE SCHOONHEID VAN DEZE TROPISCHE NACHT.
SLAAP LEKKER!

EN DAN ZIJN ER ZOVEEL MENSEN DIE VERLANGEN NAAR HET GENOT VAN EEN NACHT IN DE JUNGLE. ALS DE MAAN HAAR ZILVEREN STRALEN OVER...

DE AARDE ZENDT EN DUIZENDEN STERREN FONKELEN IN.

..DE NACHT.. OOOH !!!

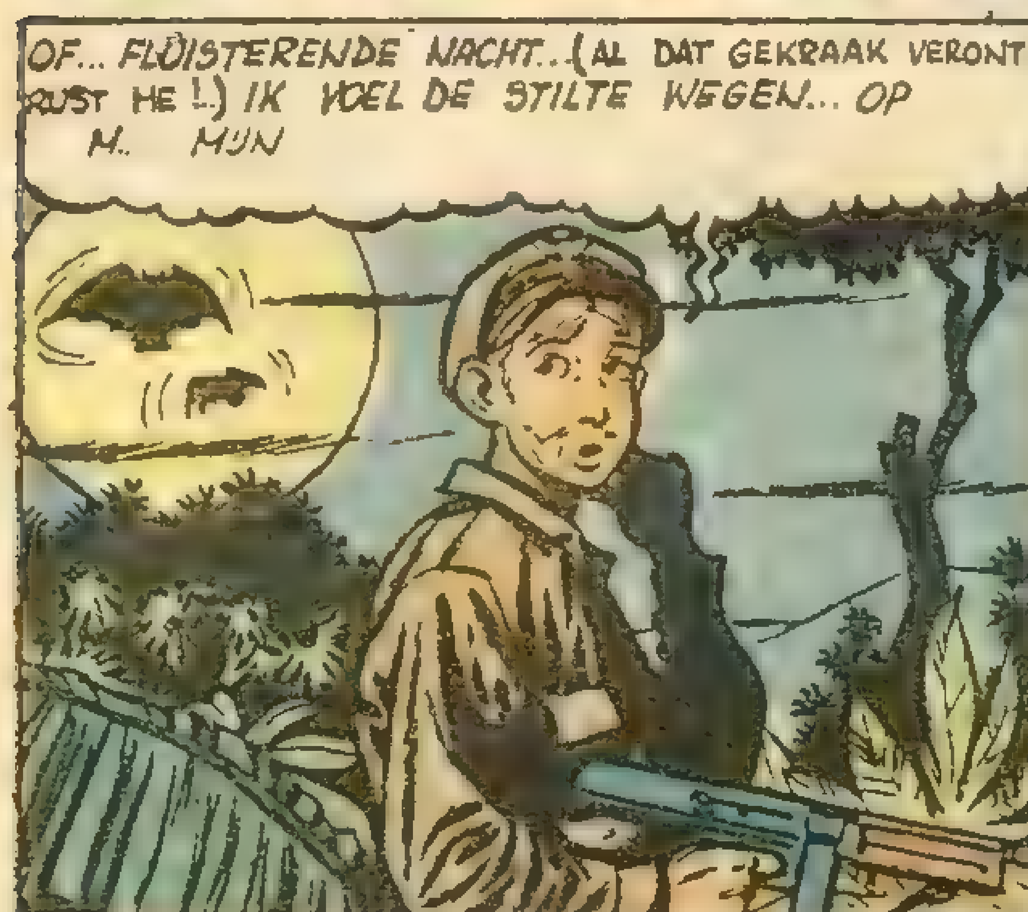

WAT!. DIE OGEN... WAT IS DAT... EN... DAT GEBRAAK?. IK VOEL ME NIET... ERG .. GERUST... MAAR... IK GA TOCH KIJKEN !!

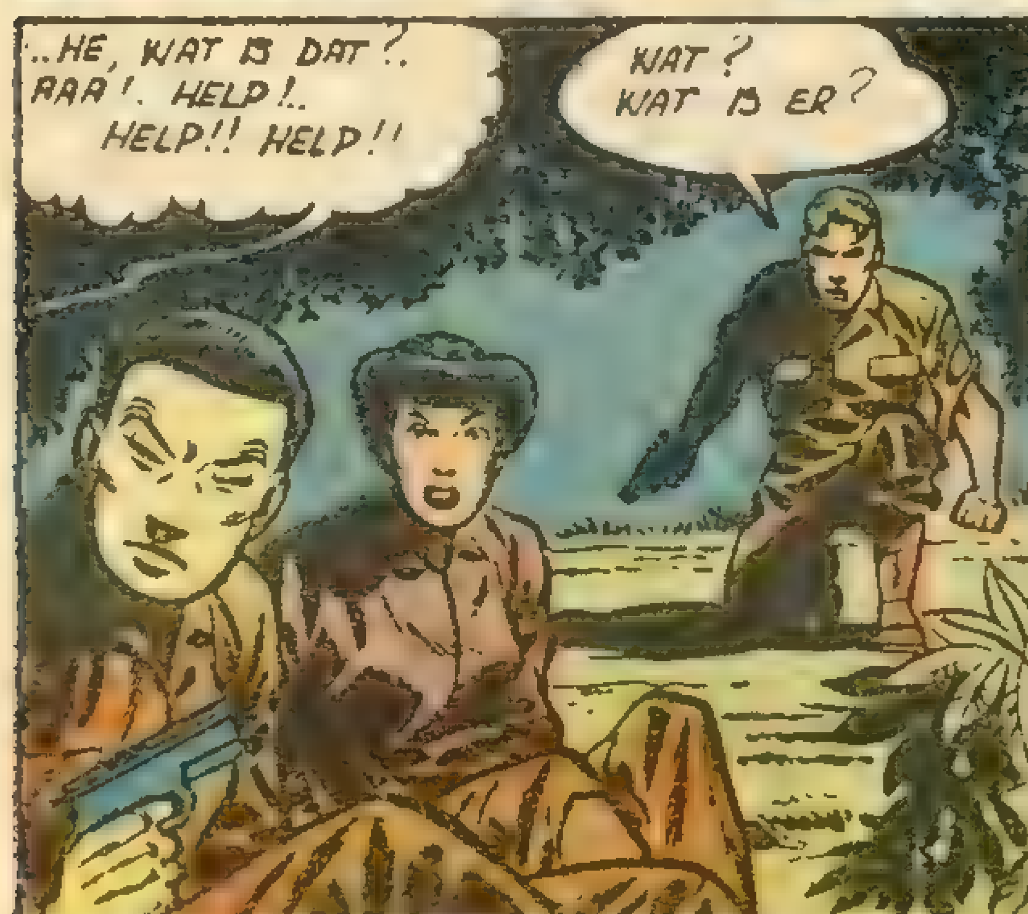

HA! HA! HA! LICHT-KEVERS! REUZELICHT-KEVERS! EN IK DACHT DAT HET OGEN WAREN. DIE IS GOED! MAAR WAAR WAS IK OOK WEER GEBLEVEN? ACH JA!

HUM! ALS DUIZENDEN STERREN FONKELEN IN DE ROERLOZE NACHT EN DE JUNGLE

...GEHEIMZINNIG FLUISTEREND.. AAAH!
RRRR ROAAAARR

L...LIEVE HEMEL! HET IS OM ER GEK VAN TE WORDEN... DAT WAS GELOOF IK HET GEBRUL VAN EEN TIJGER! IK MAG ME NIET TE BANG LATEN MAKEN! 'T IS ZO AL ERG GENOEG!
J. 235.4

OF... FLUISTERENDE NACHT.. (AL DAT GEKRAAK VERONTRUST ME!) IK VOEL DE STILTE WEGEN... OP M.. MIJN

..HE, WAT IS DAT?. AAA!. HELP!.. HELP!! HELP!!
WAT? WAT IS ER?
J. 235 3.

HELP !! ALSJEBLIEFT! VAMPIERS !! ZE ZUIGEN MIJN BLOED !!
HA! HA! HA! VAMPIERS! STA OP, DROMER! DIE LIEVE BEESTJES MOETEN BLOED HEBBEN EN GEEN KARNEMELK ZOALS ER DOOR JOUW ADERS LOOPT... EN HET ZIJN NIET EENS VAMPIERS MAAR REUSACHTIGE VLEDERMUIZEN. NOG MINDER GEVAARLIJK DAN MUSKIETEN.
HIER, ZOON DER MUZEN, EN HOU JE HOOFD KOEL!

HUP ROBBEDOES

Als het 's nachts onweert !...

Ik moest kennissen afhalen aan het station, maar merkte daar, dat ik te vroeg was. Wat kun je dan anders doen, dan maar rustig op het perron kuieren en de fleurige drukte gadeslaan !...

Daar kwam weer een nieuwe trein binnen, een boemeltje met kampeerders uit de omgeving, zeker.

Hé, wat zie ik daar ? Zowat dubbel gevouwen onder hun rugzakken en ander materiaal ontdek ik... Robbedoes met zijn kornuiten !

— Hallo, boys ? Zijn jullie gaan kamperen ? Heb je de boel toch bij en voor elkaar gekregen ?...

— Ja, meneer. En het is best geweest, meneer ! Alleen...

Ik kijk in een paar verlegen lachende ogen.

Gister hebben we fijn gespeeld, lekker gekookt en gegeten. 's Avonds waren we echt moe en kropen we in onze wigwams...

» Toen, om een uur of twee 's nachts, begint het plots te waaien ! Mensenkinderen, wat een wind ! Ons tentzeil flapperde en daarop begon de regen er met geweldige droppen op te roffelen. Ik dacht ieder ogenblik, dat we de lucht ingingen en toch meenden we onze tent volgens de regels van de kunst opgezet te hebben ! Helaas, de storm rukte een van onze tentpaaltjes of tentharingen los, omdat die in te losse grond stonden !

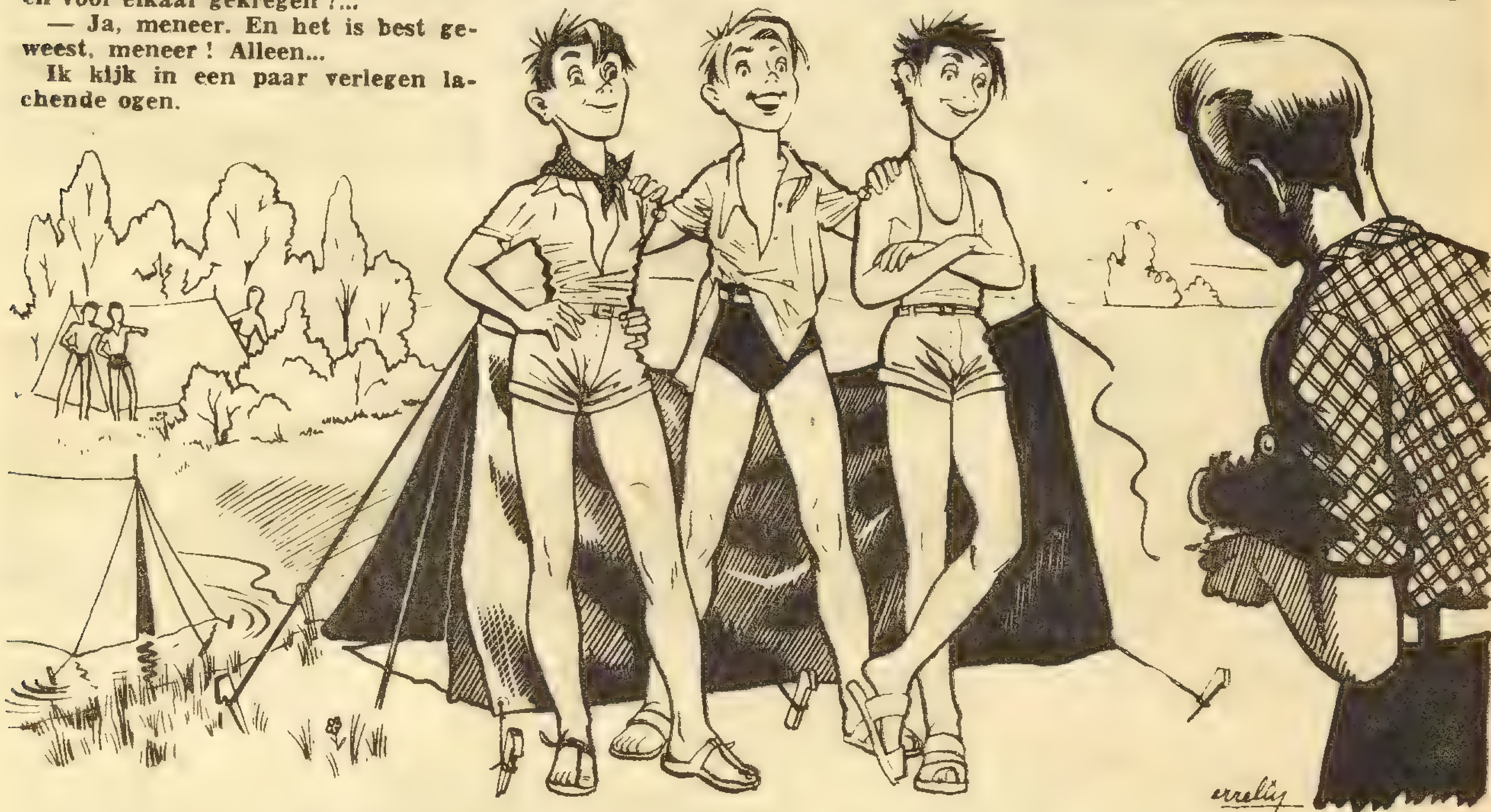
» Ik voelde al, dat de andere haringen het ook gingen begeven ! In alle haast moesten Marcel, Kees, André en ik, naar buiten om erger te voorkomen. We moesten wel, want wij bewaarden onze proviand...

» Het weer leek er niet beter op te worden. We waren algauw zo moe als een karhond en riepen om assistentie. Georges en zijn maats waren er algauw. Hun toestand was even hachelijk als de onze...

» Zij hadden hun tent in een diepe terreinplooi gezet, waar ze prachtig tegen de wind beschut was. Maar... toen het bleef sausen, liep hun kuipje vol en werden ze eerst wakker, toen ze al begonnen te drijven !...

» Twee uur lang hebben we in dat noodweer geworsteld. Natuurlijk waren we allemaal drijfnat. De strijd tegen de elementen duurde tot tegen het morgengrauwen. Toen werd het weer kalmer...

» Schade, niet door de verzekering gedekt, is aanmerkelijk ! Hemden en broeken konden we wel uitwringen. Overdag hebben we er wat aan liggen prullen. Gelukkig hebben we met vereende krachten ons eten droog gehouden...

— Voor de dag ermee ! Wat hebben jullie nu weer uitgehaald ?

— Ik zal u alles vertellen, meneer ! Eergister gingen we weg met het fijnste weer van Europa. Een eindje met de trein en toen een plaatsje gezocht om onze tenten op te slaan. We vonden een prachtig plekje, aan de rand van een bos. Er was een beek in de buurt en iets verder lag een dorpje, waar we ons eetgoed konden krijgen. We dansten van plezier !...

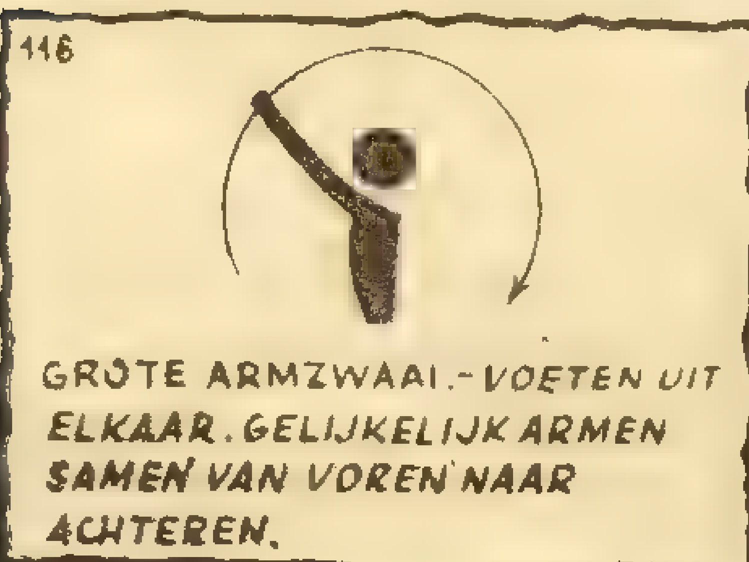
» De eerste nacht gebeurde er niets bizonders. We hadden drie tenten opgezet en sliepen als dassen.

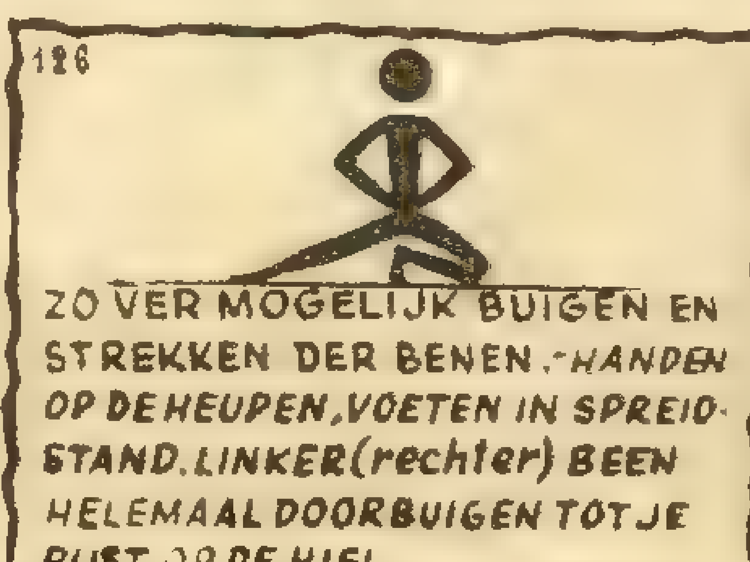
— En die derde groep van jullie ?

— Dat zijn echte kampeerders ! Die hadden hun tent keurig staan en sliepen daarom als marmotten. Ze hebben niet eens iets gehoord ! Of ze 's morgens ook gek opkeken, toen ze ons zagen !...

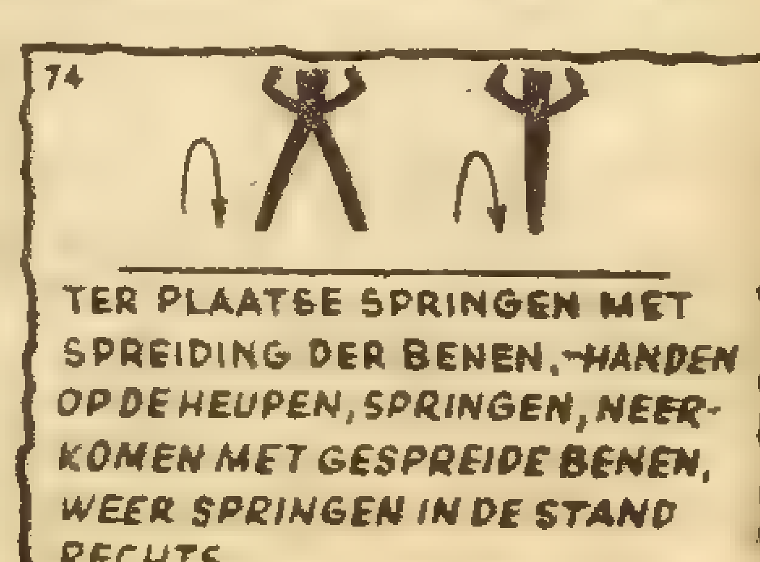
— Dus... jullie hebt er nu ineens genoeg van ?

— Genoeg ?... Maar, meneer ! We gaan zo gauw mogelijk nog eens ! En als u meekomt, zal dat voor ons een waar genoegen zijn ! **FRANK.**

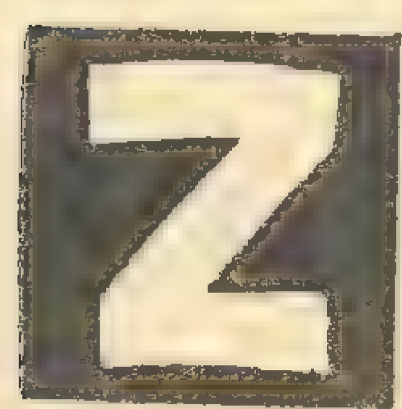

WAAR KOMT het papier vandaan?

ONDER papier geen «Robbedoes» en geen mogelijkheid om alle rakkers en rakkeresjes te laten genieten van de roemrijke daden onzer «Robbedoes»-helden, Piet Kwabbernoot niet uitgezonderd.

De legende verhaalt, dat in de tijd, toen het schrift nog niet was uitgevonden, een keizer van het oude China bezoek kreeg van een bedelaar. Deze verklaarde in staat te zijn alle redevoeringen van de goddelijke keizer op papier te kunnen zetten en die te herhalen, zo vaak hem dat gevraagd zou worden.

De keizer was een Chinees en daarom natuurlijk ook zo nieuwsgierig als een Chinees! Hij vond zoiets prachtig en vroeg de bedelaar de volgende middag terug te komen. Dan was het de grote vergadering van de mandarijnen uit heel het land aan het keizerlijke hof.

De plechtigheid verliep geheel naar wens. De keizer hield een bloemrijke redevoering met veel uitweidingen en uitgesponnen beelden. Wel hield hij af en toe ook argwanend op om dan naar de bedelaar te gluren, die in een hoekje ijverig een rietstok kerfde en van deze pauze gebruik maakte om zijn rietstokje wat bij te werken. Iedere zin, die de keizer uitsprak kreeg een apart tekentje.

De volgende morgen liet de keizer de bedelaar ontbieden en verzocht hem dan eens te herhalen, wat hij de vorige middag allemaal tegen de Verenigde Mandarijnen gezegd had.

De bedelaar greep zijn kerfstok, gleed er met vlugge vingers langs en herhaalde inderdaad woord voor woord, wat de keizer gesproken had.

De keizer zal daarmee wel in zijn schik geweest zijn, denken jullie.

Mis, hoor! Zijne Majesteit hoogstdezelver gezicht betrok, liep rood aan, werd paars... De opperste Zoon des Hemels fronste de wenkbrauwen, tot hijzelf tenslotte de bedelaar verzocht zijn mond te houden. Hij liet hem zelfs gevangen nemen en beval:

— Sla hem onmiddellijk het hoofd af! Deze nieuwe kunde lijkt Ons te gevaarlijk. Ik ben diep beschaamd, want hier wordt Ons geopenbaard, hoe Wij driekwart van Onze spreektijd vulden met onnozelheden en dwaasheden. Zakelijk is anders!...

Helaas, ook heden ten dage wordt veel aan het papier toevertrouwd, dat de moeite van het schrijven en drukken niet eens waard is. Wat een onzinnige dingen worden er vaak op papier gezet!

«Papier is geduldig», zegt een eigen spreekwoord. Inderdaad, het neemt alles op, of we het bewerken met een ganzenveder, een kroontjespen, een vulpen of een schrijfmachine. En iedere dag draaiën de persen en spuwen reusachtige drukmachines hun krantenvloed uit. We zouden beslist heel de wereld kunnen dichtplakken met krantenpapier...

Gelukkig dient het papier ook tot nobeler doeleinden. Welke schatten worden daaraan niet toevertrouwd! Zonder papier zouden beschaving en de ontwikkeling lang zo ver niet zijn.

Het mensdom vond er inderdaad al vroeg iets op, om zijn gedachten ergens in te griffen of op te schrijven. Dat gebeurde eerst in steen of klei. Later kwamen de Egyptenaren met het papyrus voor de dag.

Dit papyrus was eigenlijk reeds papier, zij het dan van riet, dat op een speciale manier bewerkt werd.

Daarmee ontstond ook de papierindustrie in Egypteland. De zaken moeten goed gegaan zijn, daar we van Griekse schrijvers weten, hoe de grootste Griekse redenaar uit de oudheid, Demosthenes, een boek papier (24 vel) kocht voor... 80 centiemen!

De Romeinen echter vonden het knap vervelend, altijd maar op de Egyptische uitvoer te moeten wachten om hun edicten en decreten, beschrijvingen en gedichten te kunnen optekenen. Zeker in een tijd van papyrusschaarste vonden zij hun «liber» of boek uit: het dunne, witte schilletje, dat sommige bomen hebben tussen schors en hout. De ahornboom en de plataan bezitten dit velletje.

Natuurlijk was dit surrogaat minder van kwaliteit dan het gerenommeerde papyrus. Maar daar stond dan tegenover, dat het zowat overal te vinden was.

Terwijl echter de schrijvelaars van Griekenland, Rome, Egypte, Syrië en Babylonië hun «calamus» of schrijfstift over deze voorlopers van ons papier lieten krassen, was aan de andere kant van de wereld — in het Verre Oosten — het echte papier reeds uitgevonden.

Voor ons, Westerlingen, is het al bar moeilijk om Chinezen, Japanners en Koreanen uit elkaar te houden. Hoe kunnen we dan scheidsrechter zijn, waar ieder van deze drie volken de eer van deze uitvinding voor zich opeist!

Volgens de Chinezen zou het keizer Hoe zijn, die in het jaar 180 van onze tijdrekening bezoek kreeg van een gevleugelde geest. Deze hemelbode gaf aan de zonen des Hemels het schoonste geschenk, dat het mensdom ooit mocht ontvangen: het bereiden van papier...

Daarentegen kunnen de Koreanen met de stukken in de hand bewijzen, dat zij reeds in het jaar 180 hun... belastingen betaalden, niet in goud of andere klinkende munt, maar in riemen papier!

Dit Chinese, Koreaanse of Japanse papier, al naar je wil, was vervaardigd van zijde, rijststro, katoen en de schors van de moerbezieboom. Het zat op grote klossen of rollen. Vandaar, dat de Chinezen de gewoonte hebben om van onder naar boven te schrijven en van rechts naar

links. Inderdaad is het gemakkelijker op die manier te schrijven als je papier op een klos zit.

Daarna begon het papier zijn veroveringstocht. Van China uit kwam het in Thibet terecht. Met de karavanen mee trok het naar de Ganges. In 650 was het reed in Perzië...

Perzen zijn deftige lui, die wel van een veranderingetje houden. Zij ontdekten een nieuwe manier om op dat papier te schrijven. Tot dan toe gebeurde het met het penseel, zoals de Chinezen het vaak nog doen. De Perzen voerden de « calamus » of het schrijfriet in : pennen uit riet gesneden. Dit zijn dus de overovergrootmoeders van onze schoolpennen en zelfs van onze vulpennen. Een uitvinder in Babylon immers ging nog verder. die goot inkt in zijn rietje. welke inkt toen vaak ècht van de inktvis kwam : het goedje, dat deze meneer rondom zich spuit om zich onzichtbaar te maken, als hij achterna gezeten wordt !

Van de Perzen was het papier nogal gauw bij de Grieken en maakte vandaar een sprongetje naar de Arabieren. Het drong Sicilië en Spanje binnen en dank zij de Kruistochten raakte het in alle landen van Europa bekend.

Alleen wilden de mensen hier papier, dat tegen een stootje kon. Onze ruwe voorvaderen hielden er niet van, op die dunne, zijdeachtige papiertjes te schrijven. Daarvoor waren hun vingers te dik ! Hier in het Westen werden dus zij en rijststro vervangen door vlas en hennep. Zo kregen wij hier steviger papiersoorten. We kennen reeds papierfabrieken in 1156.

Op die manier vond dit nieuwe product zijn weg naar allen, die het nodig hadden of gebruikten : monniken, die boeken copieerden schrijvers en secretarissen van vorsten, steden en kastelen; kooplui voor boekhouding en correspondentie en naar allen, die menen ontzaglijk veel papier te moeten bekladden om te laten zien, dat ze hard werken.

Daarenboven vond men nieuwe gebruiksmethodes voor papier of nam men die van elders over. De Spanjaarden en na hen vooral de Nederlanders, die op Indië voeren, brachten papieren wandbekleding mee, die je tegen de muur moest plakken. O, het leek nog in de verste verte niet op ons behang, maar zo kregen we weer smaak om het echte behangselpapier uit te vinden ! Het toenmalige behang was een eerder ruwe muurbekleding, die op leer leek. Het slorpte de vochtigheid van de muren op. Als het « ertegen » zat, ging men er bij wijze van versiering bloemen en poppetjes op tekenen.

Papier bleef moeilijk te maken. Tot ook hier het ei van Colombus gevonden werd ! In 1799 slaagde een zekere Louis Robert er in in 'n papierfabriek van Essonnes een machine in elkaar te knutselen, die papier aan de lopende band afleverde.

Daarmee verzeilen we in het tijdvak der grote papierollen. De krantenwereld kon nu zijn vlucht nemen. Nu was papier gen kostbare bizonderheid meer, maar werd het gemeengoed. Men ging het zowat overal voor gebruiken en hoefde op geen stukje meer te kijken. De eerste kranten, de een zeer beperkte oplage hadden, maakten plaats voor bladen, die dagelijks verschenen in steeds groter oplage.

Wat een weg moest er worden afgelegd om jullie je « Robbedoesje » iedere Woensdag of Donderdag in handen te kunnen geven ! Piet Kwabbernoot had er tot nu toe nog nooit aan gedacht, daarvoor zijn hoed af te nemen voor Jappen, Chinezen en Koreanen. een pluim op de hoed te steken van Perzen, Babyloniërs en Egyptenaren. Piet is geestdriftig en denkt op zijn beurt aan uitvindingen op papiergebied. Hij wil behalve poppekoppen ook buildings van geperst papier maken, mensen in papieren kleren laten lopen, als ze niet al te best « in de papieren » zitten ! En iedereen moet zijn papieren autootje hebben.

Jammer genoeg kreeg onze Kwabber te horen, dat ook dàt reeds uitgevonden was en wéér door die slimme gele mannetjes !

— En de Catalanen in Spanje vonden het sigarettenpapier al uit, toen ze tegen Napoleon vochten, kermt Piet. Het zal dus voor hem wel bij zijn enigste uitvinding ('t warm water) blijven...

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H. CONSCIENCE
Platen van WIK
Scenario van P. DURBIN

MAAR DE WAARD SNELT BREYDEL TE HULP.
VLAANDEREN DE LEEUW! KRAAM OP, FRANS JANHAGEL!

BREYDEL SLAAGT ER IN DE TRAP TE BEREIKEN, DIE NAAR DE UITGANG LEIDT.
EXCUSEER ME, VRIEND, IK BEN WAT GEHAAST.
HOUD DIE KEREL!

MAAR OP DAT OGENBLIK VLIEGT DE DEUR OPEN EN BRAKELS STORMT BINNEN.
DAAR IS HIJ, MIJNHEER DE ST POL!
ARRESTEERT HEM AANSTONDS, MANNEN! VLUG WAT!

TEGEN ZO'N OVERMACHT IS ZELFS EEN BREYDEL NIET BESTAND.
EINDELIJK HEBBEN WE HEM TE PAKKEN!
VERRADER!

HERKENT GE ME, VERWAANDE VLAMING? IK BEN ST POL WIENS PAARD GE IN HET BOS VAN WIJNENDALE HEBT DOEN STRUIKELEN. IK HEB U TOEN BELOOFD U TE ZULLEN HANGEN. NU KAN IK MIJN BELOFTE UITVOEREN.

EN HIER IS EEN KLEINE AFSTRAFFING VAN UW VRIEND BRAKELS.

HANDEN THUIS, BRAKELS! BIJ ONS VALT MEN GEEN ONGEWAPENDE VIJAND AAN. WE ZULLEN HEM MORGEN BIJ ZONSOPGANG HANGEN!
53

Onze Knollentuin

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Is Sjarel de Zetter boos op P. K. ? Ik weet het niet, maar het lijkt zo.

Nadat ze elkaar gisteren bijna in de haren hebben gezeten, heeft Sjarel gemeend, sancties te moeten treffen tegen Piet en, omdat hij beweert, dat ik met Piet onder één hoedje speel, ook tegen onze Knollentuin.

— Deze week is er maar één bladzijde voor ons tuintje, beweert hij.

Jullie weten allen, dat er voor mij niets anders opzit, dan me daarbij neer te leggen. Ik troost me met de gedachte, dat we niet de enigen zijn, die het aan de stok hebben met elkaar, want **ZWEVENDE NYLONKOUS** uit **Gent** vertelt ons hier in een fris, zeer persoonlijk knolletje, over de manier, waarop haar broer er zijn lieve zus aan herinnert, dat :

DE PLICHT ROEPT

Zeven uur.

Beneden wordt de trapdeur geopend en engelachtig klinkt de stem van mijn broer :

— Lieveke ? ? ?
— Mmmm.

Een zangerig, brommig, maar vooral slaperig antwoord.

— Lieve ? Oei, 't « ke »-tje is al weg.
— Mmmm ?

Vragend. Broer schijnt blijkbaar niets gehoord te hebben, want andermaal laat hij zijn stem horen :

— Tiepe !

Wie haalt Robbedoes uit de doolhof ? - Tekenknol van DE SCHORPIOEN uit Eisden.

Voilà, daar hebben we het. Mijn bijnaam! Seffens wordt hij woest. 't Lijkt mij 't veiligst van te antwoorden

— Jààà ?

Met 'n lange uithaal.

— Xantipe ! Als ge nu niet seffens naar beneden komt en toont, dat ge op zijt...

— Wel ja, wat dan ?

Alle lievigheid is verdwenen. Onheilspellend komt er uit de diepte :

— Dan zult ge zien wat gaat gebeuren !

Amaai mijn voeten ! 'k Word waarachtig bang. Opstaan is geraden. Maar nog twee minuutjes blijven liggen. Dat kan geen kwaad.

En 'k blijf nog wat soezen Plots kraakt een trap. Daar is de held ! 'k Laat mij uit bed op de vloer rollen en blijf doodstil liggen. Zachtjes, heel zachtjes wordt mijn kamerdeur geopend... Een hoofd verschijnt, dan een hele mens en dan een glas water.

Verbluft blijft hij (de mens) naar 't ledige bed staren.

— Z'es pertang nog nie benein !

'k Lig mijn lippen stuk te bijten om niet in lachen uit te barsten.

— Misschien is ze geschaakt !

M'n broer heeft namelijk veel fantasie, moet ge weten. Hij vliegt naar het raam, rukt het open en

— Hahahaha !

Vliegende cowboy, door KLEINE BUFFEL 29.107 uit Lokeren.

Dat ben ik. 'k Kon niet meer !

— Grote zot !

Op die lieftallige benaming moet een antwoord volgen. Dat kan niet anders. 'k Zit al te denken, welke scheldnaam hij nu zal uitvinden... Klets ! 'n IJskoude waterval wordt over mijn onschuldig hoofd uitgestort. Meteen is broer de deur uit, de trap af

— Hihihihihi !
Do, fa, la, do, la !

— Wacht manneke, 'k zal u wel krijgen ! Zelfs mijn antwoord klinkt nat.

Als enig antwoord hoor ik :

— Klein, klein kleuterke...

En als 'n mens dan nog met zo een grote collectie broers zit !

ZWEVENDE NYLONKOUS uit Gent.

En terwijl de rakkeresjes nu toch aan het woord zijn, laat ik hier **LOEKIE** uit Oostende met haar warme sympathie vertellen over

DE OUDE ZEEROB

Er heerst een gezellige drukte op de kade. Visvrouwen bieden hun waar te koop, auto's snorren al toeterend voorbij, schepen komen binnen of varen uit.

De ogen nauw samengeknepen tuurt de oude zeerob over de zee. Zijn rimpelig, door de zon gebruind gelaat, getuigt van een hard en moeizaam leven op de grote waterplas. Zijn blauwe pet staat een tikje schuin op zijn grijzend haar, zoals hij ze vroeger, in zijn jonge jaren, placht te zetten. Steunend op zijn stok, mompelt hij :

— Ja, ze is nog steeds dezelfde, de zee.

Hoe lang was het nu reeds geleden, dat hij voer op die grote, mooie ijslandvaarder ? 9 jaar ? 't Kon 10 of meer zijn.

Ja, dat waren goede tijden ! Weliswaar was hij steeds lang en ver van zijn vrouw en zijn zoons verwijderd. Maar wat had hij ook veel te vertellen als hij weerkeerde ! Jan en Piet lazen als 't ware de woorden van zijn lippen af. Van verre landen en vreemde mensen ? Och, hij hield toch zo van de zee ! En zijn zoons erfden deze liefde. Toen zij de wens te kennen gaven, ook te gaan varen, gaf hij, zonder aarzelen, zijn toestemming.

De zee was schoon en goed ! Gaf hem de middelen om te leven. Maar ze kon ook zo wreed zijn en onmeedogenloos. Slechts door zijn groot geloof en betrouwen op God, dat zo intens is samen gegroeid met het leven van onze Vlaamse vissers, kwam hij de slag te boven der tijding van de dood van zijn oudste zoon, die, tijdens een storm, over boord sloeg en verdronk.

Nog lang daarna had hij rondgezworven op de grote, wijde oceaan. Totdat hij door ouderdom gedwongen, een verdiende rust genoot in het huisgezin van zijn zoon Piet.

Maar toch... het heimwee naar de zee kon hij niet uit zijn hart verbannen.

LOEKIE uit Oostende.

Maar volgende keer een ietsje minder slordig, Loekie. Wil je ?

Onze rakkers zullen moeten bekennen, dat onze Knollentuin er ook keurig uitziet als er alleen maar rakkeresjes-knollen in verschijnen.

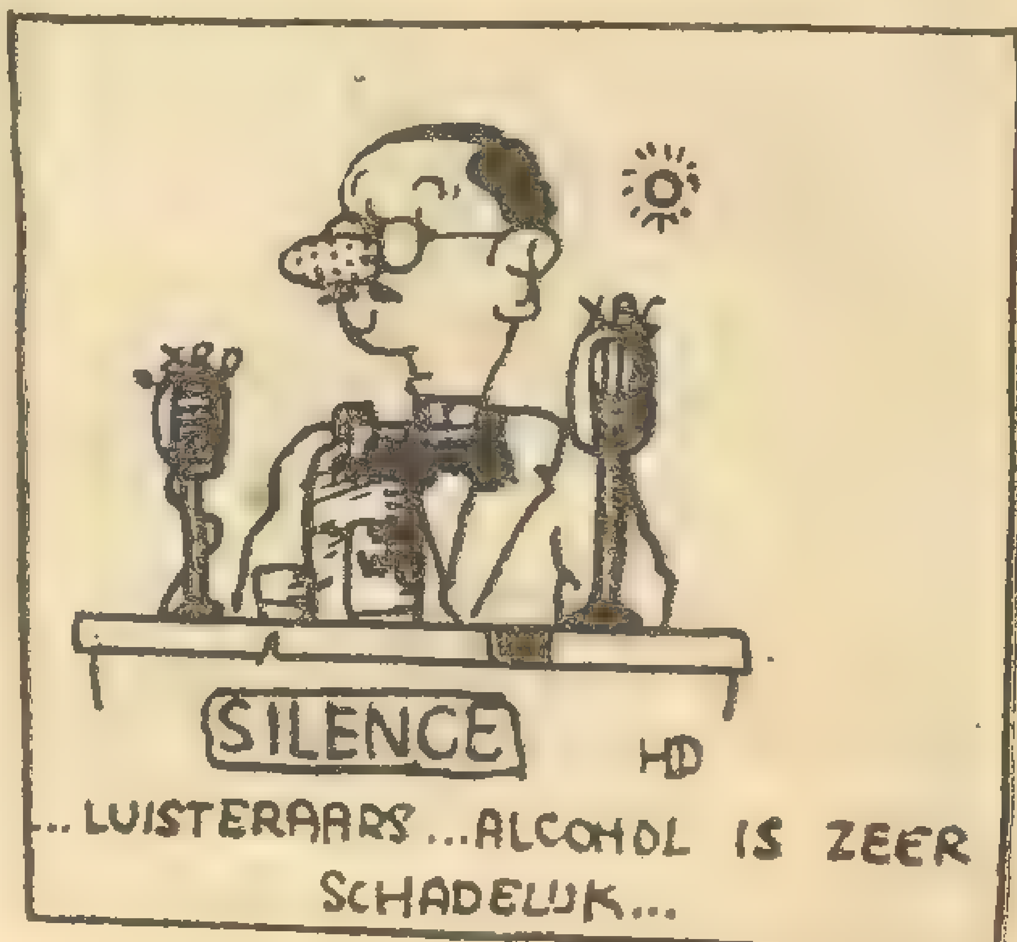
Maar mijn knollentuinman-geweten verplicht me om hier een paar eervolle vermeldingen uit te reiken aan een aantal rakkers, waarvan we binnenkort nog heel wat flinke knollen verwachten.

Eerst komt **Roy Rogers 30.023** uit **Rotterdam** aan de beurt met een nachtelijk avontuur van P. K. **Robbedoes 29.636** zond ons een paar grappen-sprietjes, die jammer genoeg al vrij bekend zijn. Je stuurt ons spoedig iets, dat je helemaal alleen hebt uitgedacht, niet, Robbedoes ? **Stropke** zorgde voor een keurig, oorspronkelijk knolletje. Jammer dat je het onderwerp niet meer hebt uitgewerkt, Stropke. Van **Pietje Bloedneus** verwacht ik eens een flinke knol zonder taalfouten. Oppassen voor het afkappingsteken, Pietje ! Je moet het dààr zetten, waar iets is weggevallen, dus niet « s' morgens » maar « 's morgens » en « 't is » in plaats van « t' is ».

Zwarte Bison en **Peeters Paul** uit **Lier**, **d'Artagnan** uit **Turnhout** en **Stormvogel** uit **Pamel** zonden verdienstelijke tekenknollen : onze knollentuin verwacht er nog betere van hen.

Intussen is de ons door Sjarel-de-toornige toegemeten ruimte helemaal opgebruikt en daar ik met hem vandaag geen warme ontmoeting wens, hol ik samen met Piet de tuin uit en groet jullie hartelijker dan ooit als jullie

SNUFFELTJE.

Tekenknol van HANS DECKERS uit Bredene.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21. Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1,20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 27 Juli tot einde September :

VOOR NEDERLAND : Fl. 2.50.

VOOR BELGIE : Fr. 40.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56. Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes ». Ommeganckstraat 21. Antwerpen

---

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

Geen BANDREPARATIES meer !

E TOESCHOUWERS stonden werkelijk paf ! Daar ging de auto weer over de spijkerplank, waar maar liefst acht grote nagels uitstaken. Roets-roets.. Nog eens heen en terug en... de banden wilden niet springen. Hoe kon dat nu ?

Het was de proef op een nieuw soort band, uitgevonden door een zekere Frank Herzegh. Een autoband zonder binnenband en die niet kon springen ! Naar die onklapbare band is al jaren gezocht. Zo werd door de Westerse mogendheden voor de oorlog al geneusd naar een soort band, waarop men kon doorrijden, ook al werd erop geschoten en regende het bomscherven.

Zowel Fransen als Duitsers hadden een gevulde band van rubberschuim, waarbij ze bandbreuk niet meer hoefden te vrezen De Engelsen vonden er iets anders op. Ze versterkten de zijkanten van een band zodanig, dat de wagen met geklapte band of banden zonder verdere schade nog gerust een honderd kilometer door kon rijden. De Amerikanen vervolmaakten dit systeem en konden met geklapte banden nog wel 250 Km. verder !

De verbluffende opmars van wijlen generaal Patton door Frankrijk en Duitsland b. v. is ten dele aan dit soort banden te danken.

Toen zette Herzegh zich aan het denken.

« Die binnenbekleding van half-gevulkaniseerde rubber voorkomt het springen van de band. Waardoor ? Doordat na het passeren van een granaatscherf of spijker de rubber automatisch weer over het gat trekt. Het gat in de binnenband wordt echter niet gedicht. Als we dus die binnenband kunnen uitschakelen en de buitenband zelf lichtdicht aan het wiel kunnen bevestigen, zijn we er ! Dan hebben we een band, die practisch niet springen kan... »

Meer dan zes jaar lang heeft Herzegh koppig gezocht naar rubbersoorten en verbindingen, die beslist luchtdicht waren en die band en wiel zodanig konden verbinden dat een binnenband onnodig werd

Hij slaagde tenslotte dank zij de « butylrubber », die met een dikte van twee tot drie millimeter even luchtdicht sluit als gewone rubber van twee tot drie centimeter dik !

De luchtdichtheid wordt verkregen door rubber ribbels of stootkussens aan de buitenkant van de band, waarmee deze aan de velg geplakt zit. Binnenin ligt een gomlaag, die onmiddellijk elk doorboren van de band automatisch afsluit. Het ventiel heeft een zekering van twee schroefmoeren, die elke lucht-ontsnapping tegenhoudt...

Zo zijn er nu al een jaar banden in de handel, die... zichzelf herstellen op het ogenblik, dat ze springen ! Daarenboven heeft men de binnenbanden uitgeschakeld.

Als we namens « Robbedoes » eens een telegram naar de uitvinder stuurden om zo gauw mogelijk ook onspringbare fietsbanden op de markt te brengen ?...

Wat zou het prettig zijn, geen bandenpech meer te hebben en niet telkens hoeven te repareren, als we weer eens in een punaise of klompspijker gereden zijn !

Even geduld, rakkers !

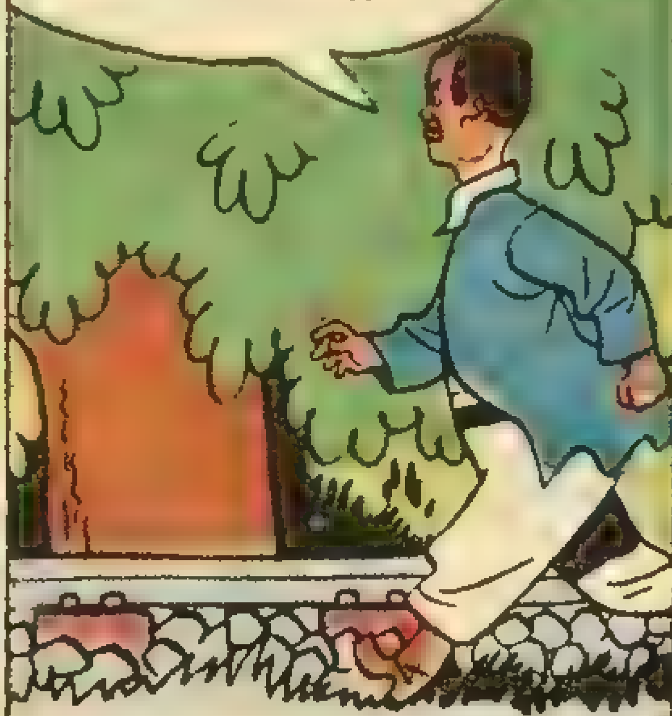

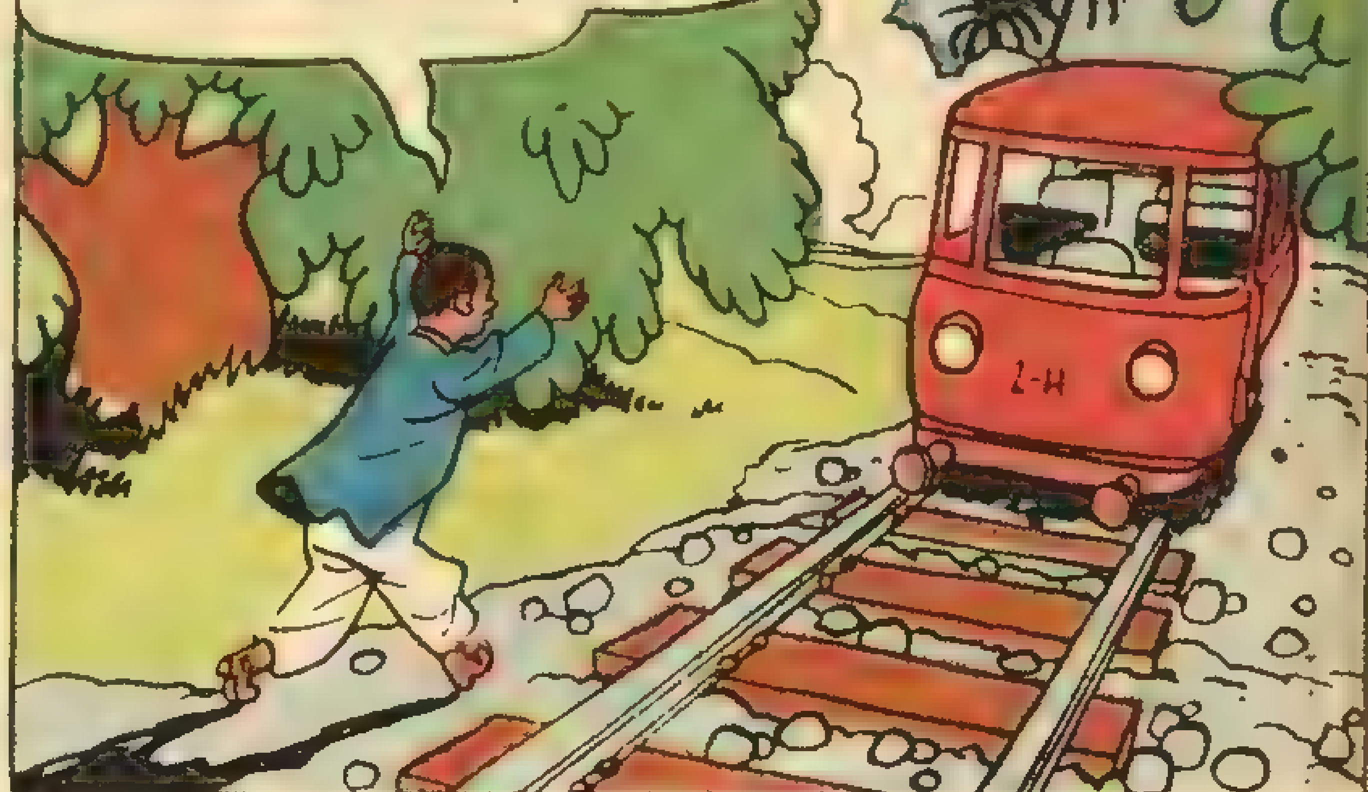

de BAARD en de KALE

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

ERIK ZIT GEVANGEN IN EEN BRANDEND HUIS. LARSEN DIE HEM WIL REDDEN WORDT DOOR DE POLITIE AANGEHOUDEN.

Redding

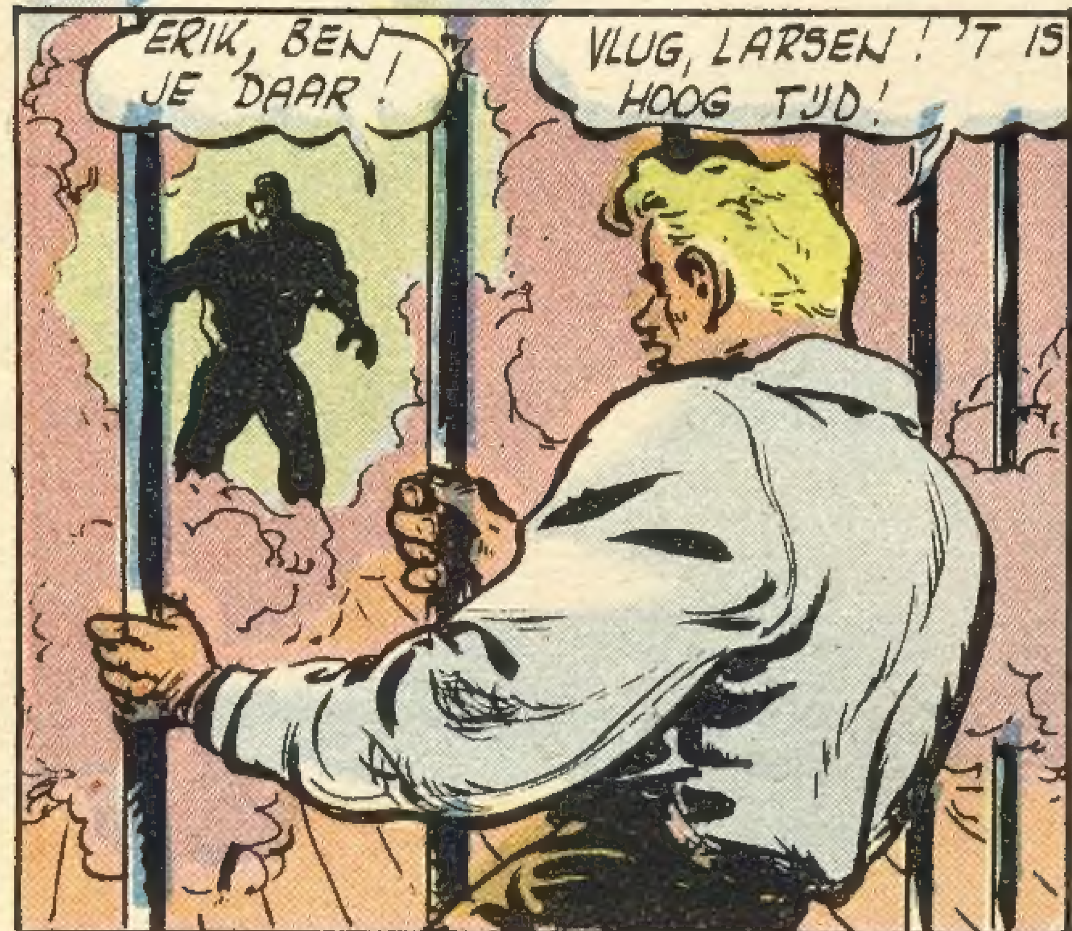

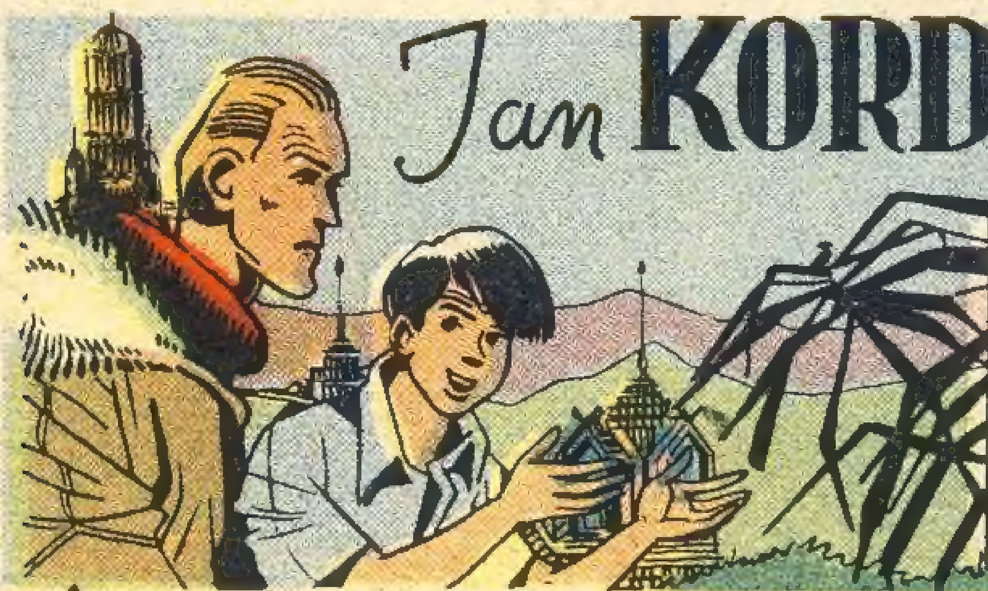

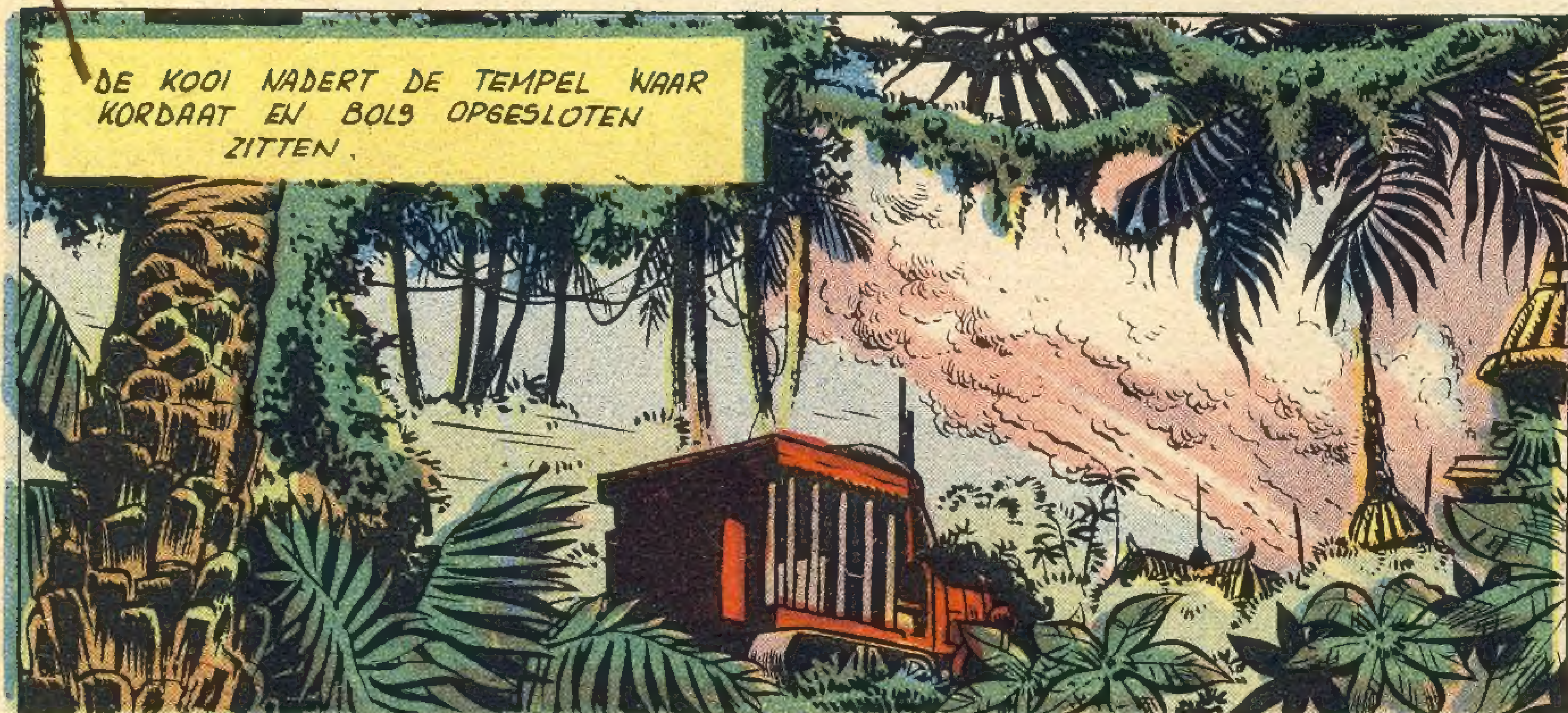

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

PROFESSOR BOLS HEEFT EEN UITGANG ONTDEKT WAARDOOR ONZE VRIENDEN MISSCHIEN UIT DE DUIVELSKUIL ZULLEN KUNNEN ONTSNAPPEN. INTUSSEN STELLEN DE BANDIETEN VAST DAT DE VAT-FENH-LING DE JUNGLE IN BRAND GESTOKEN HEBBEN.

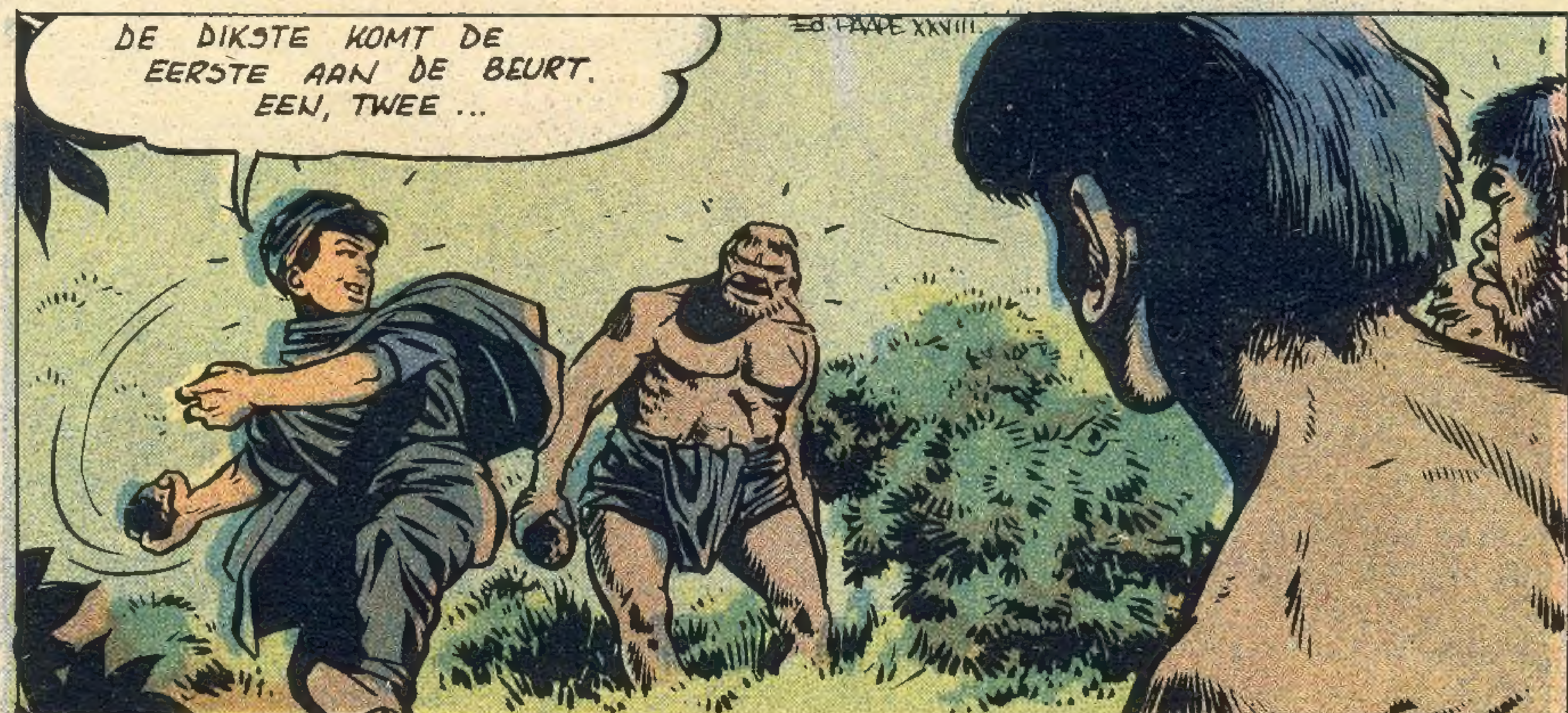

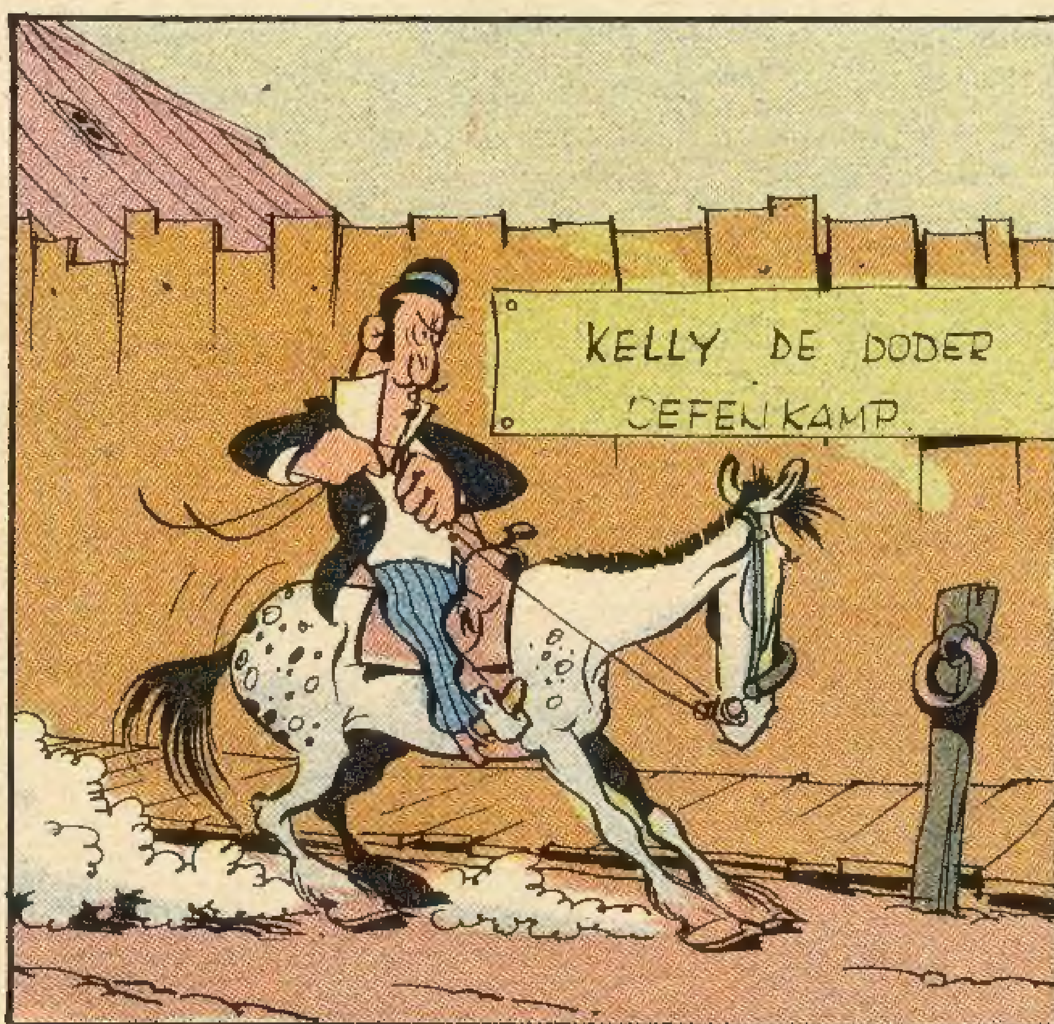

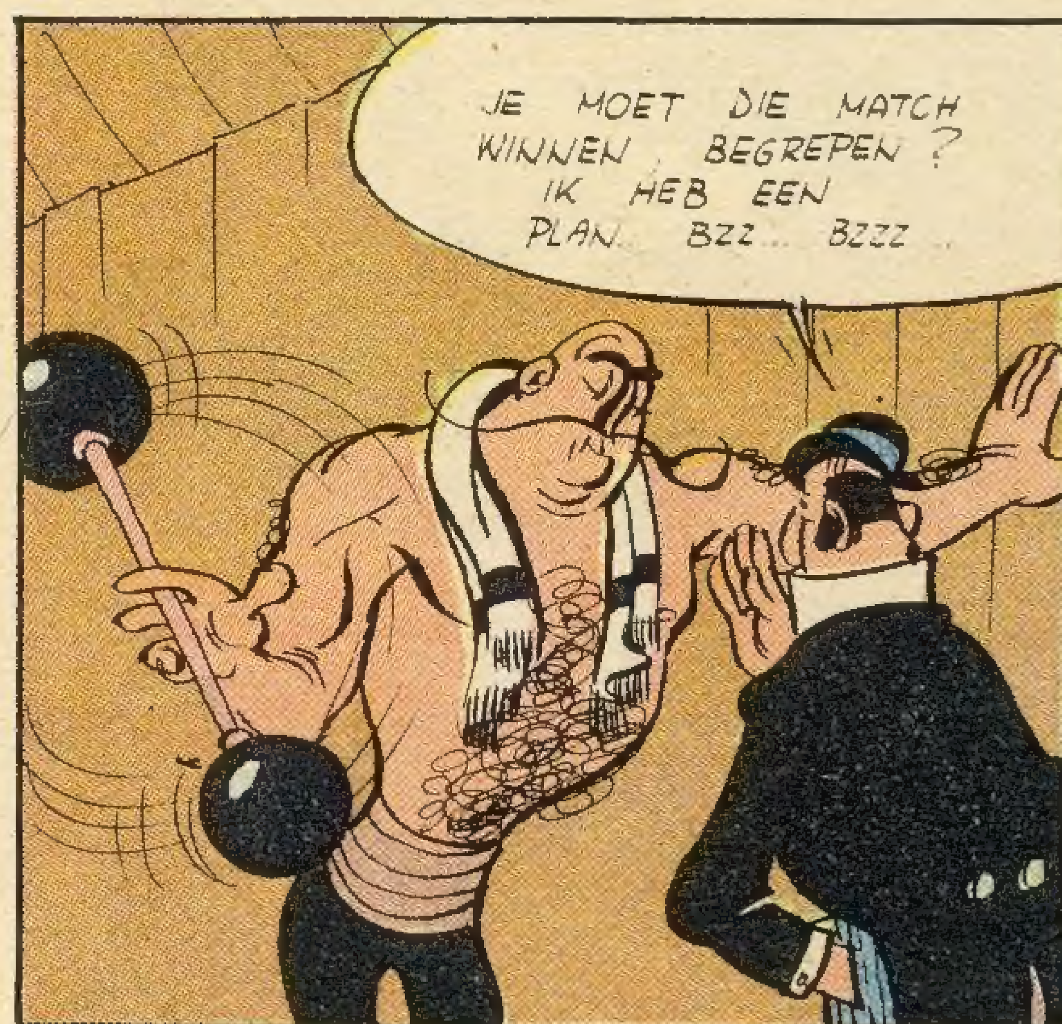

LUCKY LUKE

DE VOORAVOND VAN DE GROTE BOKSMATCH IS DAAR..
HEEL HET STADJE VERKEERT IN ANGSTIGE SPANNING ...

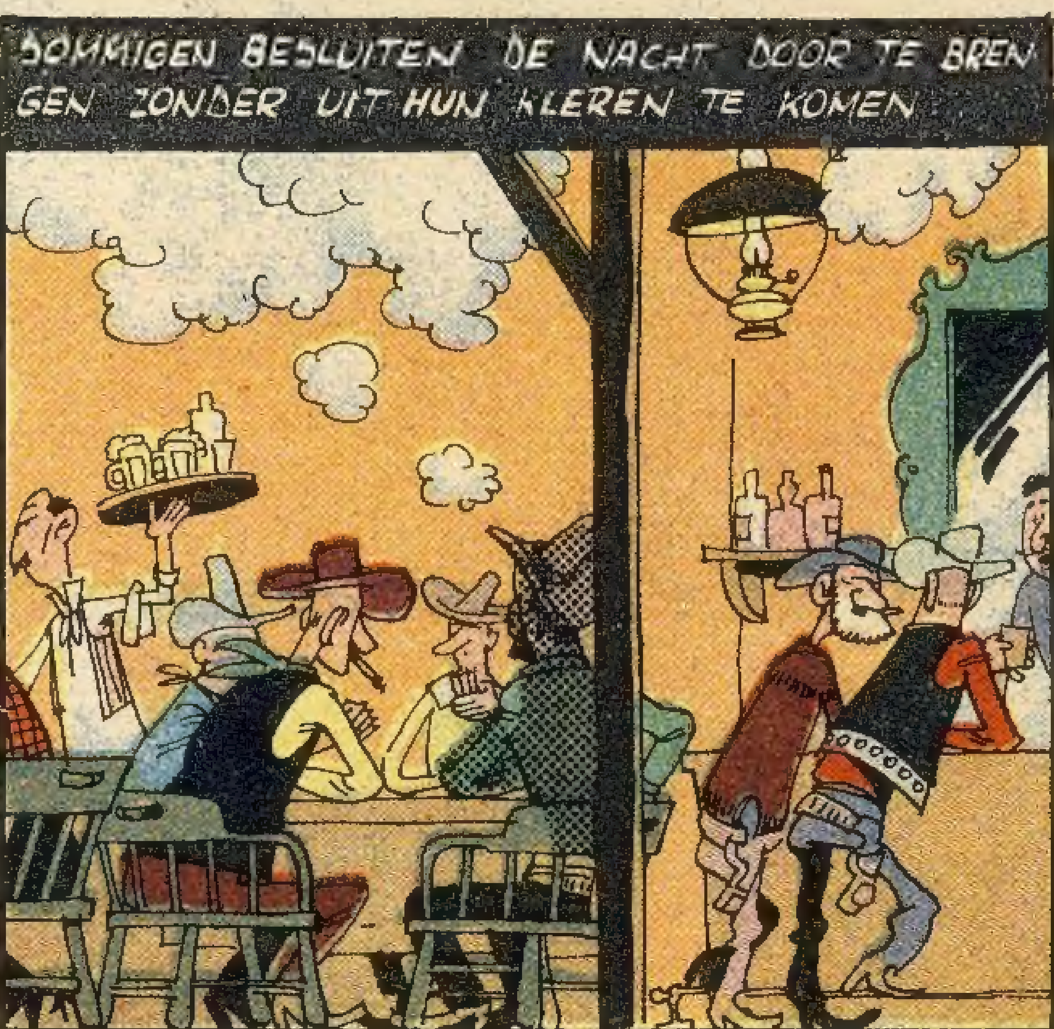

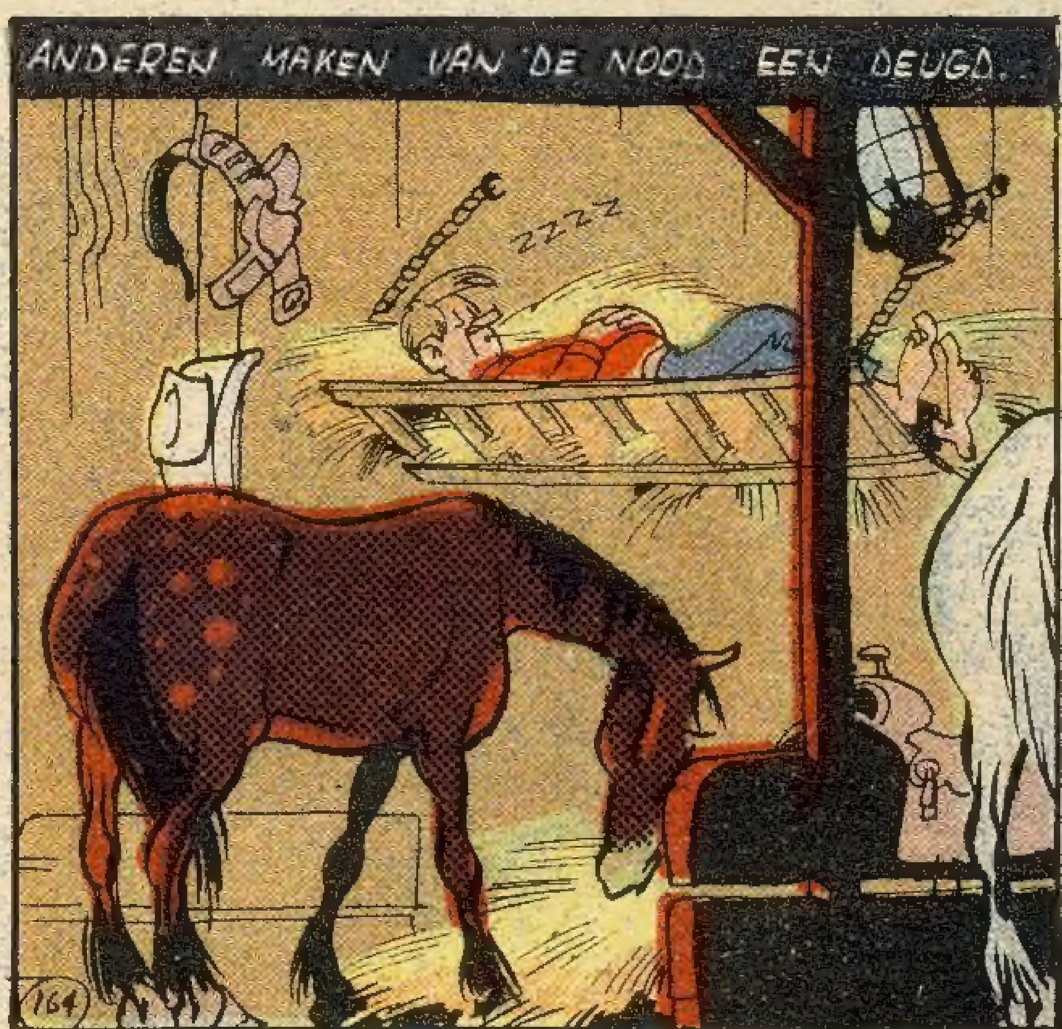

BARBER SHOP
ROOMS $1 UP
FINE OLD BOURBON WHISKIES
BEER ON TAP
ACE OF SPADES SALOON
MORGEN GROTE BOKSMATCH KELLY de DODER tegen SIMON de SLAGER
STAGE DEPOT
OP WIE WED JIJ ?
OP SIMON DE SLAGER NATUURLIJK ! DAARVOOR HOEFDE IK DE KEREL MAAR EEN KEER TE ZIEN !
HET STADJE WORDT OVERROMPELD DOOR EEN GEESTDRIFTIGE MENIGTE..

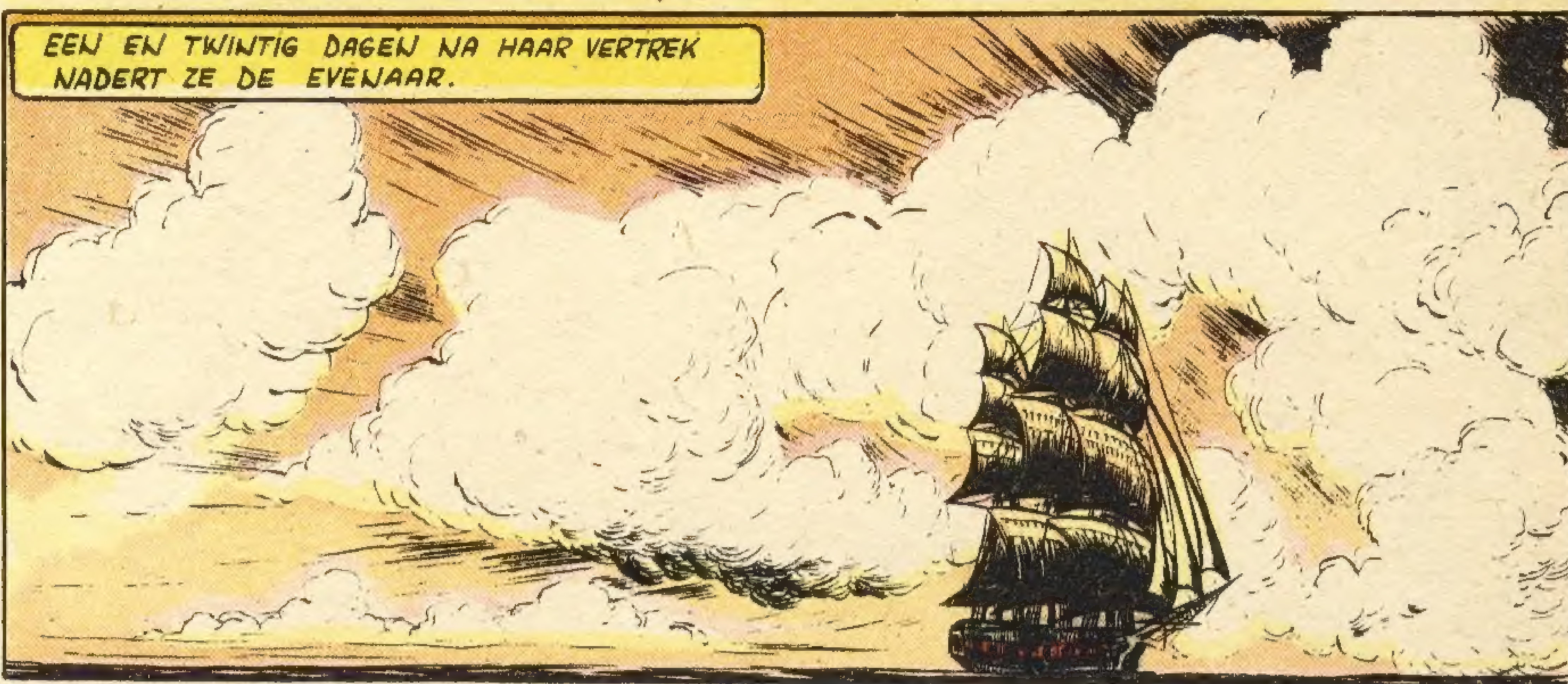

SURCOUF DE KAPERSKONING

SURCOUF NEEMT HET BEVEL OVER DE "CLARISSE" EN ZET KOERS NAAR DE EVENAAR.

Sinds onheuglijke tijden ontvangen allen, die aan boord van een schip voor het eerst de evenaarslijn passeren, de evenaarsdoop. Deze doopplechtigheid werd reeds in de tijd van Surcouf voorgezeten door de ouderdomsdeken van de bemanning, als « Vadertje Neptunus » vermomd en bijgestaan door een schare volgelingen. Na een heroïsch gevecht werden de nieuwelingen ondervraagd en onderworpen aan een reeks groteske proeven, waarna ze met teer of verf bestreken werden en een bad kregen in een met zeewater gevulde reuzekuip. Daarna werd de plechtigheid besloten met een festijn van rhum en suikerbrandewijn. Tijdens de plechtigheid voerde « Vadertje Neptunus », aan wie men de macht toekende over wel en wee van ieder schip, dat de evenaar passeerde, het bevel over 't schip.

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.